

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 25, ÅRGÅNG 7

VÅREN 2018 (69 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tjugofemte nummer och begynner sin sjunde årgång. Detta publiceras tisdagen den 20 mars, dagen för vårdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, sommarnumret, skall utkomma torsdagen den 21 juni, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta vårnummer fortsätter vi den följetong som inleddes i julnumret, nämligen *Ljus på vägen med kommentarer*. Efter de två inledande kapitlen följer nu kapitel 3: Den första regeln.

Vi fortsätter att publicera utdrag ur dr Maurice Nicolls *Psychological Commentaries on the Teaching of G.I. Gurdjieff and P.D. Ouspensky* i svensk språkdräkt. Denna gång handlar det om motsatserna och den tredje kraften.

Sist kommer litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Vi har glädjen meddela att Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida, www.laurency.com, nu öppnat sin spanska avdelning. Hittills har i denna publicerats följande översättningar: De två första delarna av *Kunskapen om verkligheten*, nämligen *Verklighetsproblemen, del ett* och *Verklighetsproblemen, del två*; på spanska: *Los problemas de la realidad, parte uno* och *Los problemas de la realidad, parte dos*. Vidare mellersta avdelningen av *De vises sten*, nämligen *Esoteriska världsåskådningen*, på spanska: *La visión esotérica del mundo*. Även de fyra första avdelningarna av *Människans väg*, nämligen *Inledning*, *Monadstegen*, *Förstajaget* och *Förstajagets fysikalväsen* har publicerats under titlarna *Introducciones*, *La escalera de la mónada*, *El primer yo* och *El ser físico del primer yo*. *Människans väg* heter *El camino del hombre* på spanska. Utöver dessa översättningar ur Laurencys tre viktigaste böcker finns även red:s bok *Förklaringen* på spanska: *La explicación*. Det är vår käre José Antonio Rodríguez, som gjort översättningarna, vilka samtliga är fullständiga och oavkortade.

Kapitel 3 Den första regeln

Döda ...

A.B. – Uttrycket ”döda” förekommer i de sex första kortfattade reglernas början. Det är viktigt att inte missförstå det. Det finns två sätt att göra sig av med eller utplåna en ond tanke, en ond vana eller en ond handling. Låt oss först betrakta tanken, eftersom, när denna avlägsnats, de båda andra lätt följer. Antag att en ond tanke uppstått hos en människa. Hon finner att den tenderar att upprepa sig. Då blir i allmänhet hennes första böjelse att kämpa med den, att sätta in sin kraft mot den och med våld driva ut den, liksom hon skulle behandla en fysisk fiende. Hon vill få den ur sinnet, så hon tar ett fast grepp om den och kastar ut den.

Detta är inte det bästa sättet. Det visar okunnighet om den stora lag som verkar i hela naturen, lagen om att aktion och reaktion är lika och riktade mot varandra. Tag en boll och kasta den mot en vägg. Den studsar tillbaka och träffar er, lätt om ni kastat den lätt, med stor kraft, om ni kastat den våldsamt. Samma princip gäller överallt. Antag att ni driver en tanke ur sinnet med våld. Det blir avgjort en reaktion. Återverkan ger er en bestämd känsla av utmattning, och tanken kan komma tillbaka till er med ökad kraft. Den styrka ni har alstrat har då tagit gestalt såsom tanke och återvänt till er, och ni måste upprepa kampen. På detta sätt kan en människa i somliga fall få kämpa i veckor och månader och även år utan att bli bättre. Likväl går det att på detta sätt döda en ond tanke, även om man därmed får döda också en stor mängd av ens egen kraft och energi, så att en viss hårdhet och brist på känslighet i någon del av mentalkroppen blir resultatet av kampen.

Det andra sättet att döda den är att ersätta den onda tanken med en god tanke av rakt motsatt natur. Man studerar först avsiktligt saken och avgör vad som är motsatsen, exakta antitesen, till den onda tanken. Man formulerar tyst den nya tanken i sitt medvetande och sedan, just i det ögonblick då den onda tanken uppstår i ens medvetande, ersätter man den med den motsatta, goda tanken. Så kan man i stället för högmod sätta in vänlighet, i stället för vrede tillgivenhet, i stället för fruktan beundran och i stället för låga materiella begär sätta in tankar på renhet, värdighet, heder och liknande eller kan man låta tanken vila med hän- givenhet på den mentala bilden av mästaren såsom varande den som äger den goda egen- skapen och glömma sig själv i tanken på honom.

Det mänskliga medvetandet kan inte vara koncentrerat på två olika saker samtidigt. När man riktar sin uppmärksamhet på den goda tanken, blir därför resultatet att den onda tanken drivs ut utan att man riktar någon kraft mot den. Alltså slösas ingen mental energi, går ingen livskraft förlorad. Den goda tanken vinner snart styrka, och medvetandet blir oemottagligt för den onda tankens angrepp och svarar inte på något av dess art. Därmed har man alltså praktiskt taget dödat den onda genom att intensifiera och vitalisera den motsatta goda. Det är som om man sugit livet ur den onda tanken och lämnat kvar blotta skalet. Onda tankar dödas mycket effektivt genom att sålunda berövas sin livskraft.

Vi har alltså två sätt att döda: det första på själva dödens väg, det andra på växandets. Det ena brukas huvudsakligen av dem som börjar vandra vänsterhandsvägen, dem som vänder sig emot den gudomliga viljans väg. Det andra är evolutionens sätt och är i enlighet med den gudomliga planen. Vi har friheten att välja vilken av dessa två stora vägar vi vill följa. Alla ting i världen följer endera av dessa vägar.

Dessa delar av världen, vari Ishvara utvecklar sin avbild, har en viss fri vilja, som består i att de kan arbeta med den gudomliga viljan eller bort från den såsom avskilda individer. De som arbetar med honom, anträder till sist högerhandsvägen, men de som avsiktligt väljer det avskilda jaget, bereder sig att vandra vänsterhandsvägen. Uttryckt i allmänna ordalag: allt som leder till avskärmande tenderar att vända en människa i riktning mot vänstra vägen, och allt som tenderar till enhet, mot högra vägen. Vänstra vägens människor dödar medkänslan, till- givenheten och kärleken, eftersom de funnit att dessa egenskaper medför lidande och även

står dem i vägen i deras begär efter att vinna makt. Förfarandet att döda väljer därför i allmänhet de som önskar vinna makt och de andra ting de anser eftersträvansvärda i detta livet, för att starkt befästa det avskilda jaget och dess välmåga, utan hänsyn till det helas bästa, helt inriktade på sin egen individuella framgång och vinst. De dödar våldsamt hela den sida av sin egen natur som hade varit mottaglig för det som hindrar dem på sin väg mot makten. De dödar tillgivenheten också, eftersom den är inkörsport för smärta, och det är långt lättare att bli likgiltig genom att döda tillgivenheten än genom att bli allt känsligare.

Men den väg, vi har undervisats om, är föreningens väg, den väg, på vilken lärjungen blir mottaglig för varje rop av smärta, såsom *Tystnadens röst* lär med sådant eftertryck. Lärjungen måste intensifiera sitt liv, icke inskränka det till ett minimum. Han måste ställa sig under lagen, han får inte kämpa emot den. Då skall förstås lagen vara med honom. Hans förfarande liknar i viss mån det slags brottnings som läres i Japan, där man vinner genom att ge vika för motståndaren. Mannen ger ständigt vika för sin motståndare, men i det avgörande ögonblicket vänder han sig på ett sådant sätt att motståndarens kraft riktas mot denne själv. Av samma natur är högerhandsvägens yoga. Därom säger Shri Krishna i Bhavagad-Gītā: ”I detta går ej någon ansträngning till spillo och sker ej heller någon överträdelse.”

C.W.L. – När man säger åt människor att döda ett begär, börjar många av dem med att göra vad som kan kallas ett våldsamt utfall mot det. De vill döda en viss dålig egenskap, varför de sätter sig emot denna egenskap mycket starkt, nästan vredgat. Ett resultat därav är att de rör upp de krafter som kan finnas, både i det inre och det yttre, och som tenderar i motsatt riktning, till våldsammast möjliga motstånd, och följden blir en allvarlig strid. Om människan är tillräckligt bestämd, går hon till sist segrande ur denna strid, men i många fall slösar hon en stor del av sin egen energi och tankekraft, så att hon därefter är utmattad och kraftlös.

Jag kan vittna om att ersättningsmetoden fungerar långt mycket bättre, ty jag har provat båda. Den är ett slags psykisk *ju-jutsu*, varmed man använder den fientliga kraften till att hjälpa sig. Man inte så mycket angriper motståndaren som koncentrerar all sin uppmärksamhet på den motsatta dygden. Om till exempel en människa är fallen för att lätt uppröras och störas, bör hon inte kämpa hårt mot detta, utan i stället tänka ständigt och jämt på lugn, frid och filosofi. Snart kommer denna tanke att ha rotat sig till en vana och finner hon att all den gamla oron och upprördheten försvunnit utan att hon behövt kämpa så förtvivlat. Om hon omger sig med tankeformer sådana som ”Var inte så irriterad!” och liknande, bär dessa alltjämt irritationens färg och reagerar på henne på icke önskvärd sätt. Men om hon starkt tänker, ”Var lugn, var vänlig, var fridfull!” sätter hon i gång vibrationer, som motsvarar och framkallar frid och harmoni. Vi vill inte hetsa en last till att bekämpa en annan last, utan vi vill strunta i alla dessa ting och odla den motsatta dygden. Genom att vi gör detta blir verkan precis lika god och uppnår vi den med långt mindre besvär.

Vi säger ”döda begäret” men vi säger inte ”döda känslan”. De högre känslorna måste alltid uppammas; och ju starkare de är, desto bättre. I synnerhet gäller detta kärleken och hängivenheten, vilka man bör avsiktligt odla. När en människa erfar hur dylika känslor väller fram, vidgas hennes aura; hennes emotionalkropp blir hos normalindividen kanske tio gånger större än normalt och betydligt mer än så, när människan verkligen vet hur hon skall använda sina högre höljen. När det stora känslösvallet är över, drar sig auran samman igen, men inte exakt till vad den var innan. Eftersom den var mycket uttänjd, förblir den åtminstone litet större än förut. Utvidgningen får först till verkan att emotionalkroppen förtunnas, men den drar snabbt in mer emotionalmateria att fylla den större rymden med, så att den återtar sin normala täthet.

Emotionalkroppen behövs avgjort, eftersom man med dess hjälp kan ha medkänsla med andra människor och även på grund av dess funktion såsom spegel för buddhikroppen. Hos den utvecklade människan finns ingen färg i emotionalkroppen utom det som avspeglas från de högre världarna. Den bara speglar och visar de mest utsökta färgnyanser.

Det finns tre sätt, på vilka det högre jaget är förbundet med personligheten. Det högre

mentala speglas i det lägre mentala. Buddhi eller intuitionen speglas på ett steg lägre än det mentala, i emotionalkroppen. Även finns möjligheten av en förbindelse mellan atma och fysiska hjärnan. Det sistnämnda är det svåraste att förstå. Det visar oerhörd viljestyrka, som handlar utan hänsyn till de medel, varmed målet skall uppnås. Det är första strålens metod, den stråle som dr Besant tillhör. Hon har denna stora förmåga att besluta att något skall göras utan att hejda sig för att överväga vilka metoder som skall brukas, förrän efteråt. Vi känner inte den mänskliga viljans gränser. Det har sagts att tron kan försätta berg och kasta dem i havet. Jag vet inte om det skulle tjäna något särskilt syfte att göra detta, om det kan göras, men jag har förvisso sett mycket underbara resultat som den mänskliga viljan uppnått, och jag vet inte var denna makts gränser har satts. Otroliga ting uträttas, i synnerhet i de högre världarna, genom blotta viljeakten. När jag exempelvis fick börja studera materialisering, skulle jag i enlighet med mitt sätt att skriva framåt lära mig exakt hur skall utföra den – det är ett invecklat förfarande, som förutsätter åtskillig kunskap om de olika material som skall sammanföras och hur de bäst skall ordnas. Men jag har känt en människa, som visste absolut ingenting om detta och som gick rakt in det med enorm viljekraft och erhöll samma slags resultat utan att samla på sig något av allt det som skulle vara nödvändigt och utan att veta det minsta om hur det skulle göras. En dylik vilja är en av gudomliga krafter som ligger potentiella i oss alla men som hos mycket få någonsin kommer till synes och alstrar något sådant resultat utan långvarig och noggrann föregående skolning.

Jag tror att det för de flesta människor lättaste sättet att komma i förbindelse med det högre jaget är att föra samman det högre mentala och det lägre mentala genom att övergå från konkret till abstrakt tänkande eller från analys till syntes. Men jag vet om fall, där en människa kunnat nå buddhimedvetenheten utan att alls störa förhållandet mellan mental- och kausalkropparna. Jag har av en hög auktoritet hört att denna förening mellan buddhi- och emotionalkropparna, när den kan genomföras, är den allra kortaste vägen till målet men att förmågan att åstadkomma den vinnes endast till priset av mycket lidande i föregående liv. De för vilka detta är vägen, höjer sig genom intensiteten i sin kärlek och hängivenhet upp i buddhihöljet och åstadkommer en förening där, innan de utvecklat det lägre mentala till den nivå, där det kan arbeta med det högre mentala och innan de utvecklat själva kausalkroppen. Naturligtvis måste dessa båda kroppar utvecklas, de kan inte försummas. Aspiranten arbetar med det lägre mentala från emotionalkroppen, utvecklar det och lär det som måste läras tack vare sin kärlek och hängivenhet. Lärjungen älskar sin mästare så intensivt att han för lärarens skull lär sig det han behöver och sålunda utvecklar det intellekt som erfordras. Han verkar även på kausalkroppen ovanifrån och gjuter buddhiuppfattningen i denna och tvingar därmed kausalkroppen att uttrycka den, så vitt den kan göra detta på sitt eget sätt.

1. Döda äregirigheten.

A.B. – Vi riktar nu uppmärksamheten på den första regeln, som avser särskilt äregirigheten. Den outvecklade människan hålls i ett fast grepp av sinnenas lockelser. Hon begär fysiskt överflöd och kroppslig njutning. Hon känner inte äregirighet, som är begäret efter makt, förrän hennes tänkande är högt utvecklat och den intellektuella förmågan vuxit sig stark. Intellektets grundton är ”jag”. Den får människan att känna sig skild från andra, och detta leder henne ofelbart till att vilja utöva makt, eftersom detta begär är den individuella själens självhävdelse. Hon känner sig överlägsen alla i sin omgivning, och detta visar sig såsom begär efter fysisk auktoritet. Därur uppstår frestelsen att söka och gripa makt i samhället och politiken. På det politiska och sociala området är äregirigheten den stora drivkraften, ty den människa, som genom sitt intellekt vunnit inflytande över sina medmänniskor, framstår såsom dessas ledare, och detta är en ställning, som är en ljuv doft i den högmodiga och överlägsna människans näsborrar.

Sedan börjar människan förakta *yttre* makt över människors kroppar, och då uppstår i

hennes tanke insikten om att det finns ett finare slags makt, som hon nu söker vinna. Hon vill inte längre stifta lagar med fysisk makt och myndighet. Hon har nu den finare längtan efter att behärska och styra människornas tankar. Detta är intellektuell äregirighet – begäret efter att bli en ledare i tankens värld. Det är ett slags äregirighet, som inte skulle driva någon, som inte hade ett välutvecklat intellekt.

När hon ännu senare vuxit ifrån även detta begär, framträder äregirigheten återigen, denna gång i en ännu finare form, när människan går vidare in i det andliga livet. Hon tänker på det andliga framåtskridandet såsom något hon själv gör för sin egen skull, eftersom hon vill växa, förstå och gå framåt. Den gamla äregirigheten håller henne alltjämt i sitt grepp, och den är farligare nu, eftersom den är högre och finare. Det är därför mästaren i anmärkningen till denna aforism gör det märkliga uttalandet att den sanne konstnären, som drivs av kärleken till sitt arbete, ibland står stadigare på den rätta vägen än ockultisten, som inbillar sig ha övervunnit sitt intresse för det egna jaget men i verkligheten bara vidgat gränserna för upplevelse och begär och överfört sitt intresse till ting, som avser hans längre levnadslopp. Ockultisten är inte längre inskränkt till nuvarande inkarnationens föremål för äregirigheten. Likväl behöver hans äregirighet inte vara död. Han bryr sig inte längre om att vara lagstiftare eller härskare i mänskligheten eller ens skiljedomare för människornas tankar, men han önskar stå högt i den andliga världen. Han inser att han kommer att leva det ena livet efter det andra, och hans äregirighet spänner nu över hela detta större liv. Han längtar alltjämt efter att vara den förste, att vara en särskild, att vara det andra inte är. Men också detta måste övervinnas.

När man talar till dem som vill ingå i det universella livet, är det allra första man måste säga dem att döda det som främjar åtskillnaden. Intet vore dock vunnet med att ställa upp ett dylikt ideal för den vanliga människan. Hon kan inte med ett enda språng lämna det världsliga livet för att övergå till det andliga livet, där hon är fullt verksam men likväl inte utför något som har samband med det personliga eller individuella jaget. Om man säger till en vanlig människa i världen att hon skall döda äregirigheten och om hon då gör det, blir verkan därav inte den önskvärda, ty hon förfaller då till sysslolöshet och ligkiltighet.

Antag att en människa kommit längre än så, nått det stadium, där hon är lärjunge på prov. Hur skulle *hon* förstå denna regel om äregirigheten? Mycket vist genom att fatta ordet ”döda” såsom avseende det lägre slaget av äregirighet. Hon skulle i själva verket fatta det i betydelsen av förvandling. Hon skulle övervinna äregirigheten för världens ting men uppställa för sig något högre som hon kunde vara äregirig för. Detta skulle vara begäret efter andlig kunskap och utveckling. På detta stadium övervinner människan äregirigheten icke fullständigt. Hon inträder på ett mellanliggande stadium och gör stora framsteg, om hon uppställer såsom sitt mål att förvärva andlig kunskap, att finna mästaren och att till sist själv bli en mästare. Allt detta är visserligen yttringar av äregirighet, men de hjälper henne att frigöra sig ur många av de fjättrar som binder hennes personlighet.

Denna äregirighetens egenskap, som lärjungen skall döda, var till visst gagn i hans tidigare evolution. Den var ett medel för att göra människans individualitet fast och stadig. På de tidigare stadierna växte hon genom medvetandets isolering. För de fysiska och mentala kropparnas evolution fordrades då tävlan och strid. Alla dessa stadier av kamp och strid var nödvändiga för att bygga upp individen, stärka honom, så att han kunde stå fast i sig själv. Han behövde en plats han kunde försvara mot utifrån riktade angrepp, en plats där han kunde utveckla sin styrka. Han behövde även en sådan ställning i världen som äregirigheten söker, liksom man behöver byggnadsställningar, när man bygger ett hus. Det finns många bruk för äregirigheten på de tidigare stadierna – den bygger väggarna och gör dem kraftigare, stärker viljan och hjälper människan att höja sig steg för steg. En människa, hos vilken äregirigheten härskar, dödar även sexuella och andra lägre begär, eftersom dessa hindrar henne i hennes intellektuella utveckling och hennes sökande efter makt, och därför behärskar hon sina lägre lidelser. På det tidiga stadiet behöver människan således äregirigheten såsom ett medel för sin utveckling.

Ni skulle nog inte säga till en världslig människa: "Döda äregirigheten", ty äregirigheten är hennes drivkraft och låter henne utveckla förmågor. Men när en människa blivit lärjunge och skall växa in i det andliga livet, måste hon riva ner de murar hon på tidigare stadier byggt runt sig själv. Liksom, efter att ett hus byggts, ställningarna måste rivas, består den senare delen av människans evolution i att göra murarna genomskinliga, så att allt liv kan nå tvärs igenom dem. Således är dessa regler avsedda för lärjungar, icke för världsliga människor.

C.W.L. – Hos den outvecklade människan visar sig äregirigheten såsom önskan, till exempel att vinna rikedom, så att hon kan tillgodose sitt begär efter fysiskt överflöd och kroppslig njutning. När hon senare utvecklar intellektet, blir hon maktlysten. Även när en människa nått bortom hungern efter makt och denna världens vinningar och arbetar osjälviskt för mänsklighetens bästa, återstår mycket ofta begäret efter att se det egna arbetets frukter.

Många människor ägnar sin tid fullt frivilligt och alldeles uppriktigt åt att göra gott arbete, men de tycker om att andra får veta om det och säger vilka goda och värdefulla människor de är. Också detta är äregirighet, säkerligen mild i jämförelse med vissa andra slag, men alltjämt något personligt, och allt personligt står lärjungen i vägen. Det lägre jaget måste utmönstras helt och hållet. Detta är svårt att göra, eftersom rötterna sitter mycket djupt, och när de rycks upp, blöder människan och känner det som om hela hjärtat hade ryckts ur henne.

När vi har gjort oss kvitt begäret efter att se frukten av vårt arbete, har vi fortfarande begäret efter erkännande i en högre form. Vi kanske alltjämt begär kärlek, önskar vara omtyckta. Det är gott för en människa att vara omtyckt, att få medmänniskornas kärlek, eftersom just denna är ytterligare en kraft i hennes händer. Den sätter henne i stånd att uträtta mer än hon annars kunde göra, även omger henne med en behaglig atmosfär, som lättar allt slags arbete. Men att önska detta med innebörden att ha begär efter det är också något vi måste undvika. Vi får med rätta vara lyckliga, om kärleken kommer oss till del. Det är gott och väl, det är god karma. Men om den inte gör det, får vi inte begära det. Vi kan inte gripa tag i en annan människa och säga: "Du *måste* älska mig, du *måste* hålla av mig." Om hennes känslor går i de banorna, så gör hon det; annars kan hon det inte, och att låtsas vore allra värst.

Vi måste höja oss över alla dessa stadier av äregirighet och begär, som alltjämt finns i den vanliga världen. Vi måste giva för glädjen att giva, antingen det är arbete, förmögenhet, kärlek eller hängivenhet. Vad det än är, måste vi ge otvunget och av hjärtat och aldrig tänka på någon gengäva. Det är den enda verkliga kärleken, inte det slags kärlek som alltid säger: "hur mycket älskar den människan mig?" Den verkliga inställningen bör vara: "Vad kan jag göra för att ge mig hän för den jag älskar? På vad sätt kan jag tjäna, vad kan jag göra för honom eller henne?" Detta är den enda känsla som är värd ett så ädelt namn. Allt detta vet vi mycket väl, men vi måste sätta det i verket. Det synes svårt ibland att göra det, eftersom det alltjämt finns något av det lägre jaget kvar, något som måste avlägsnas.

För den vanliga människan – mähända även för den som nalkas vägen – vore det nog väl att något modifiera denna regel och säga: "Döda de lägre slagen av äregirighet." Det är inte tillrådligt att ge den människa, som är i första början, ett rättesnöre för uppförandet som hon kan hoppas kunna följa först efter många års strävan. Om en människa drivs av världsliga begär, kan man inte förvänta att hon genast överger dem och inte har något att sätta i deras ställe. Det vore knappast möjligt för henne, och det är rent av tvivel underkastat om en dylik plötslig förändring vore något gott för henne. Hon måste först förvandla sina begär. Låt henne, om hon så önskar, ärligen begära kunskap, begära att göra framsteg i esoteriken och så skrida framåt i osjälviskhet. Låt henne begära att kunna nalkas mästaren, att utväljas till lärjunge.

De flesta av oss har dylika begär, men vi kallar dem andlig strävan. Namnbytet synes beteckna en fullständig förändring i vår inställning, men naturligtvis är de fortfarande begär. Vi kommer att nå ett stadium, där även dessa begär försvinner, eftersom vi då är alldeles vissa om att framåtskridandet beror endast av våra egna ansträngningar. Då kommer vi inte längre att begära eller önska något. Mästaren sade en gång: "Önska ingenting. Önskan är svag. *Vill!*"

Tänk inte om någon egenskap ni vill utveckla: ”Jag önskar att jag hade den”, utan säg: ”Jag vill ha den” och se till att utveckla den. Det är det enda sätt en människa skall tillämpa, ty dessa ting står absolut i hennes egen makt att göra eller ej, alltefter hur hon väljer.

Det handlar först om att förvandla. Begäret efter andlig växt är något som de som nalkas vägen inte längre bör uppamma hos sig, men det finns ett mellanliggande stadium, där det är helt naturligt. Vi som studerar borde vara på väg mot ett stadium, där vi tar vår andliga växt för given och sätter in alla våra krafter på att försöka hjälpa andra. I förstone behöver en människa ett personligt motiv. Sedan lär hon sig stegvis att glömma sig själv och skrida framåt för mästarens skull, för att vara honom till behag. Till slut lär hon sig att hon blott är en kanal för de stora gudomliga krafterna och inte får hysa någon som helst ängslan för resultatet. Hennes enda omsorg är då att intet på vad henne själv ankommer skall hindra henne att vara ett uttryck för det gudomliga – ett uttryck så fulländat som det är henne möjligt. Hon bekymrar sig icke det ringaste därom. Hon önskar icke att hennes kraft brukas i den eller den riktningen. Hon är blott och bart ett redskap i Guds händer, så att hon kan brukas såsom och där Gud vill.

Vi kan förstås tillägna oss denna inställning bara stegvis, men vi bör sätta upp den framför oss såsom ett sinnestillstånd att sikta mot. Vi måste börja med att glömma oss själva genom att med stränghet rensa ut självet. Antag att vi inte når den framgång, vi tycker vi är värda efter så många års tänkande och studium. Eller antag att de människor vi hjälper inte visar oss tacksamhet för den hjälp de fått – i allmänhet gör de det icke. Ingenting av detta har någon som helst betydelse. Låt oss glömma oss själva och utföra arbetet, och låt oss vara alldeles likgiltiga för om vi får något i gengäld. Karma kommer att se till detta, vi behöver ej frukta motsatsen. Världsalltets stora lagar kommer inte att ändras för att någon av oss skall vederfaras någon orättvisa, därom kan vi vara alldeles vissa. De verkar med oföränderlig jämvikt. Rättvist verkar de, även om det blir efter många dagars förlopp. *Glöm dig själv*; detta är det första och sista rådet på den esoteriska vägen – det finns ingen annan väg. Hur svårt det än må synas, måste det göras och måste göras intill fulländning.

Vi kommer nu till den första av mästaren Hilarions anmärkningar, och den är fogad till den första regeln. Jag skall återge den stycke för stycke, varav det första börjar:

Äregirigheten är den första förbannelsen, den stora frestaren av den människa som höjer sig över sina likar. Den är den enklaste formen av sökandet efter belöning.

Detta är ett ganska underligt sätt att uttrycka saken, men det är uppenbart sant. Den första frestelse, som kommer över en människa, som vet att hon i något avseende höjer sig en smula över de andra, är att betrakta sig som en stor människa, och detta leder henne till beslutet att höja sig ytterligare, så att hon kan få njuta behaget av sin stolthet ännu mera.

Den avleder ständigt intelligenta och kraftfulla människor från sina högre möjligheter.

Hur sant detta är kan ingen veta, som inte är klärvoajant. De som är lärjungar till mästarna, har nog för vana att betrakta alla människor de möter mer eller mindre från synpunkten av dessas möjliga lärjungaskap. Man ser någon, som i vissa avseenden uppenbart är en god människa. Den första tanke, som uppstår om henne, blir då: ”Hur nära är hon att kunna bli en lärjunge till mästaren?” För oss är det den största belöning, den mest värdefulla befördan, en människa kan få, att nå det stadium, där hon är värd att knytas till någon av dessa stora, så att hennes framtida evolution kan säkras. Att därefter nå högre stadier är blott en tidsfråga och naturligtvis även en fråga om ihärdighet och mycket hårt arbete.

Även om det är alldeles sant att framåtskridandet för varje människa är en tidsfråga, så är det för många människor uppenbart fråga om en så lång tid att de kan behandlas såsom ett block, en massa. Men i den stund, en människa kommit så nära det stadium att en mästare kan tänkas taga henne om hand, blir hon också föremål för mästarens lärjungars synnerliga intresse, och de vill alltid försöka hjälpa henne därhän att en verklig kontakt blir möjlig. Man bör alltid minnas att

det handlar endast om människans egen förtjänst i denna sak: det finns intet som helst favoriserande. I den stund det är värt mästartens besvär att förbruka så mycken energi, som skulle krävas för denna människas undervisning, gör han det också, men det är värt för honom att göra det endast när han därigenom blir i stånd att få mer arbete utträttat genom denna människa än han själv kunde göra med samma mängd energi ägnad åt annat arbete.

Vi träffar ett stort antal människor, som synes inte vara så långt ifrån detta. De är så goda i ett eller annat avseende, och somliga är på det hela taget så hoppigivande att det förefaller oss som om de med bara något mera av sin energi i rätt riktning skulle kunna duga till lärjungar. Och sedan blir vi besvikna, när det visar sig inte bli något av det och de lever sitt liv på det vanliga sättet. I all synnerhet har jag märkt det hos pojkar och flickor, bland vilka det alltid varit min uppgift att söka efter hoppigivande fall. Det finns många unga människor, som kommit ganska nära den punkt, där de, förutsatt att de vände sina energier i rätt riktning, verkligen skulle vara mycket goda kandidater för ett dylikt framåtskridande och som likväl inte griper tillfället. De dras in i det vanliga skollivets tävlan och rycks in i en värld av lägre tänkande. Det är inte dåliga tankar, jag menar inte det – även om dylika förekommer ibland – men de rycks in i ett slags virvel av förhållandevis världsligt tänkande. Det mål, som sätts upp för dem, avser vanligen framgång i materiell bemärkelse – att bli en framstående ingenjör eller dugande advokat eller direktör för ett handelsföretag.

Det är inte bara deras föräldrar, som förväntar sig att barnen gör en världslig karriär, utan även den allmänna opinionen driver dem i denna riktning, och det är mycket svårt att undgå allmänna opinionens påverkan. Den utövar ständigt sitt tryck på oss i alla tänkbara avseenden, och så sker det att dessa unga människor, som synes så nästan redo för det högre, sällan når det. I stället inträder de på en högst aktningvärd och nyttig yrkesbana, men denna är helt enkelt inte detta högre. Jag har närmare studerat några individer, som föreföll mig särskilt lämpliga och funnit att detsamma hände dem i flera inkarnationer. I en tolv till tjugo inkarnationer har de varit nästan redo, befunnit sig på mätbart avstånd från att taga det stora steget men varje gång vikit åt sidan, och nästan alltid har det varit den världsliga äregirigheten som avlett dem från deras högre möjligheter.

När mästarten Hilarion säger att intelligenta och kraftfulla människor av sin äregirighet ständigt avleds från sina högre möjligheter, är det nog fall, mycket snarlika dem jag just beskrivit, som han hade i åtanke, eftersom de, för vilka de högre möjligheterna yppas, nödvändigtvis är intelligenta och kraftfulla människor, inte vanliga människor. Han säger inte att äregirigheten förstör deras liv, utan bara att det finns högre möjligheter för dem men att den avleder dem från dessa. Det är sannerligen inte dåligt att en gosse vill bli en framstående ingenjör, advokat eller läkare. De är alla utmärkta yrken, men det finns annat att göra, som är till ännu större gagn, och det vore säkerligen bättre för honom, om han kunde se och välja en gagnrikare syssla. Vi kan inte säga att det världsliga arbetet är dåligt, utan bara att det finns bättre arbete. När man säger ”bättre arbete”, nedvärderar man inte något av dessa yrken eller dess värde för världen. Man menar att de flesta välutbildade människor med vanlig förmåga kunde ikläda sig dessa plikter och göra det med större eller mindre framgång, medan däremot bara de som har esoterisk bakgrund kan med framgång anträda den esoteriska skolningens smala och svåra väg. De som följer denna kan göra mera gott även än den som vinner högt erkännande på någon av de andra levnadsbanorna. När alltså ett barn vill anträda denna väg och uppenbart skulle förmå det, bör ingen ställa sig i detta barns väg.

Likväl är den en nödvändig lärare. Dess frukter blir till stoft och aska i munnen. Liksom döden och främlingskapet visar den människan till sist att arbete för självet är arbete för besvikelse.

Den människa, som uppnår det som hon så länge och så uppriktigt önskat, finner ofta senare att detta inte är riktigt vad hon hoppades att det skulle vara. Människor, som intrigerar för att få makt och en hög ställning, finner att makten till stor del är illusorisk, att den är

kringskuren åt alla håll, såsom fallet var med lord Beaconsfield, som jag tidigare nämnt. Det är möjligt att han kunde ha utträtt mera gott genom att ägna all sin kraft åt att studera och sprida ockultismen. Hans verk läses icke mycket numera, men hans ockulta kunskap lyser igenom dem, såsom i "Den underbara berättelsen om Alroyd".

Men gå icke denna regel snabbt förbi, även om den synes så enkel och lätt. Ty dessa den vanliga människans laster genomgår en nästan omärklig förvandling och yttrar sig på nytt med ett annat utseende i lärjungens hjärta.

Lärjungen möter särskilda frestelser, särskilda svårigheter. Den vanliga människan kanske är stolt över vissa saker hon kan göra. Mästarens lärjunge vet fuller väl att han inte får vara stolt över något framsteg, som kommer honom till del. Med kännedom om mästarna kan han sannerligen icke vara stolt, ty all känsla av stolthet försvinner från en människa, som verkligen känner dem. Hon kan måhända utträtta mycket som andra inte kan, men likväl befinner hon sig ständigt, av förhållandenas nödvändighet, nära en eller flera av dem som kan utträtta oändligt mycket mera än hon själv. För att göra dem rättvisa måste man därför säga att stolthet inte ofta påträffas hos mästarnas lärjungar. Likväl finns i hela saken mycket som är svår-gripbart. Om lärjungen inte ger noga akt, kan det hända att han känner sig stolt över att inte vara stolt, stolt över att finna hur ödmjuk han är trots allt det underbara han kan göra, tänka och säga. Eller kan han tränga sig fram bland dem som tjänar mästaren, då han i sin stolthet tror att han kan utföra arbetet bäst och att det därför är väsentligt att han får stå i spetsen. Men madame Blavatsky skrev i sin *First Steps in Occultism*: "Ingen kan anse, 'Jag är bättre eller behagar mästaren mer än mina lärjungakamrater' och förbli en lärjunge till mästaren." Och dr Besant sade en gång: "En av de första reglerna för en esoteriker är att tränga sig på så litet som möjligt, så att hans personlighet tilldrar sig minsta möjliga uppmärksamhet."

De som studerar esoteriken men ännu inte är lärjungar, kan lätt göra sig skyldiga till stolthetens misstag. Den är en allvarlig svårighet för dem som utvecklar särskilda psykiska förmågor. De finner att de kan se mycket som andra inte kan: så mycket ligger öppet för dem som är okänt för andra att de börjar känna sig förmer än sina medmänniskor, och detta leder mycket ofta till ganska olyckliga resultat. När vi påträffar psykiskt begåvade, som visar sig mycket stolta, kan vi nog i allmänhet utgå ifrån att de ännu inte är skolade, att, även om de är i färd med att utveckla vissa förmågor, de ännu inte kommit i kontakt med mästaren, eftersom frånvaron av stolthet är ett säkert tecken på en som lär sin läxa ordentligt.

Det är lätt att säga: "Jag skall inte vara äregirig." Det är inte lika lätt att säga: "När mästaren läser mitt hjärta, skall han finna det ytterst rent."

Detta är något helt annat. Vi kan så lätt övertyga oss om att vi inte är äregiriga, att vi aldrig är själviska, aldrig retliga. Vi kan övertyga oss om mycket, men mästaren ser med det all-seende ögat, som urskiljer de verkliga förhållandena och inte det sken och bländverk vi överdrar dem med, när vi ser på oss själva.

Den sanne konstnären, som drivs av kärleken till sitt arbete, står ibland stadigare på den rätta vägen än ockultisten, som inbillar sig ha övervunnit sitt intresse för det egna jaget men i verkligheten bara vidgat gränserna för upplevelse och begär och överfört sitt intresse till ting som avser hans längre levnadslopp.

Cynikern kunde anmärka att den sanne konstnären i denna bemärkelse är okänd, men så är icke fallet. Jag har haft åtskilligt att göra med konstnärskretsar både i England och i Frankrike, och även om det allmänt sett finns mycken avund och brist på högsint uppskattning konstnärer emellan, har jag likväl sannerligen känt fler än en konstnär som levde och verkade för kärleken till sin konst och icke för vinning. Eftersom han så arbetade, kastade han ofta bort många uppenbara tillfällen till världslig framgång i tanken att han genom att utnyttja dem inte kunde vara sin konst trogen. En människa, som är villig att göra detta för sin konstns skull, har redan tagit flera steg på vägen mot att göra sig det lägre jaget kvitt. Det kan på botten av

detta ligga ett slags högre själviskt begär, men hon har åtminstone kommit långt med att utrota det blotta lägre jaget, när hon mistat begäret efter världslig vinning och framgång.

Det finns ett stadium, där esoterikern helt övervunnit alla begär förbundna med personligheten, har höjt sig ovan all vanlig mänsklig äregirighet men alltjämt hyser begär avseende sin avskilda individualitet, sitt särjag, och tänker i allmänhet på dettas framåtskridande i stället för det goda han kan uträtta för andra. Det kan alltså mycket väl vara så att en konstnär, som alldeles uppgivit tanken på jaget, även om han ingenting visste om esoteriken, vandrar den rätta vägen stadigare än en dylik esoteriker.

Samma princip tillämpas på de båda andra skenbart enkla reglerna. Dröj vid dem och låt dig icke lätt förledas av ditt eget hjärta.

Mästaren hänvisar här till reglerna 2 och 3, vilka vi skall ägna oss åt i nästa kapitel. Dessa säger oss att döda begäret efter liv och bekvämlighet. Han manar oss att vara aktsamma med avseende på alla tre, ty intellektet är utomordentligt, rent av djävulskt skickligt på att komma med undanflykter åt oss, på att finna alla möjliga skäl för att göra det vi önskar göra. Det kan vara så att vi inte tänker på oss själva som särskilt klyftiga eller intelligenta, men om vi blickar tillbaka på de ursäkter vi uppfunnit för att göra sådant vi önskat göra, måste vi vanligen medge att vi visat en häpnadsväckande förmåga i den riktningen.

Än så länge, så länge du står vid tröskeln, kan ett misstag rättas. Men bär det med dig, och det kommer att växa och bära frukt eller måste du annars lida bittert vid dess förstöring.

C.W.L. – Här slutar mästaren Hilarions långa anmärkning till regel 1. Ju längre människan hunnit på den esoteriska utvecklingens väg, desto djupare begraver hon varje fel, hon ännu inte utrotat. Antag att detta är självisheten, det största och vanligaste av alla fel, eftersom den ligger till grund för så många andra. Hon kanske har utplånat alla dess yttre tecken och därför inbillar sig vara helt fri från den, och likväl kanske själva felet är obesekrat. Ju längre hon vandrar vägen, desto djupare begravs det. Under tiden höjer hon stegvis sina höljens vibrationsförmåga, så att alla hennes egenskaper, antingen dessa är dåliga eller goda, måste starkt intensifieras. Om det finns en dålig egenskap, vars existens kan vara alldeles dold både för människan själv och hennes vänner, växer den sig allt starkare och måste oundvikligen till sist bryta fram och visa sig. Eftersom hon gjort avsevärda framsteg, kommer den då att vålla en betydligt allvarligare olycka än vad den skulle ha gjort på ett tidigare stadium, och hon får säkerligen lida mycket vid dess förstöring.

A.B. – Den människa som vandrar vägen måste göra sitt arbete grundligt. Så länge hon står på tröskeln, kan misstag lätt rättas. Men lärjungen måste göra sig maktbegäret alldeles kvitt, och om han inte gör det på lärjungaskapets tidiga stadier, blir det bara allt starkare. Om han inte rensar ut det, där det hör hemma, i hans fysiska, emotionala och mentala höljen, utan låter det slå rot i kausalhöljet, skall han finna det mycket svårt att utrota. En äregirighet, som så blir befästad i kausalhöljet, följer med från det ena livet till nästa. De fysiska, emotionala och mentala höljena dör, och han får nya, men kausalhöljet dör inte förrän vid kalpans slut. Lärjungen må alltså se upp med att tillåta något slags ”andlig” äregirighet röra hans kausalhölje och bygga in i detta det element av avskildhet, som allt mera stänger in livet.

Arbeta såsom de ärelystna arbetar!

A.B. – Jag har flyttat denna mening från sin plats i boken, där den förekommer i början av regel 4, och satt in den för beaktande här, där den är särskilt tillämplig. Den är chohanens kommentar till regel 1. I vardera fallet anför vi först regeln och sedan den kommentar chohanen gjorde till förklaring av den. Lagg dem samman, och ni får innebörden. Sålunda läser ni: ”1. Döda ärelystnaden. Men arbeta såsom de ärelystna arbetar! 2. Döda begäret efter liv, men akta livet såsom de som begär det! 3. Döda begäret efter bekvämlighet, men var lycklig såsom de som lever för lyckan!”

Begär efter makt, liv och lycka utgör världens drivkraft. Dessa är de belöningar, som Ishvara håller fram för alla varelser, och resultatet blir att evolutionen fortgår. Alla de strider, en människa utkämpar för att få dessa ting, framkallar hennes egenskaper och får henne att utvecklas. Antag att allt detta plötsligt avlägsnades – människan skulle då mista all äregirighet, allt begär efter liv och efter lycka. Detta motsvarar ett stadium människor genomgår, innan längtan efter det andliga livet fullt vaknar hos dem. Det kallas vairāgya och är mättnadens frukt. Människan har njutit makt och funnit den ej medföra lycka. Hon har arbetat för att nå den och gripit den men funnit att den för det inre jaget medför endast besvikelse. Den är inte vad hon väntade sig, och den ger ingen tillfredsställelse. Betrakta till exempel den framlidne tsaren av Ryssland! Han stod på höjden av mänsklig makt men var fullständigt utled på den och önskade sig av hjärtat fri från den. Det är i historien ingenting ovanligt att en människa, som utövar absolut makt, får ett utbrott av vairāgya och avsäger sig sin ställning.

Resultatet av detta blir ett sammanbrott, en minskning av alla de motiv som dittills drivit henne. Då blir människan modstulen och säger: ”Varför skall jag anstränga mig längre? Jag vill inte ha makt. Varför skall jag då arbeta? Jag önskar inte leva. Varför skall jag då fortsätta att leva? Jag vill ingen bekvämlighet ha, ty den tillfredsställer mig icke. Varför skall jag då göra något för att få den?”

Frågan för oss blir då: Hur kan en dylik människa eggas till förnyad verksamhet, så att hon kan fortsätta att växa och föra sin evolution till målet? Hur kan hon ryckas upp ur sitt tillstånd av sammanbrott? Endast genom att det gudomliga liv inom henne, vilket lever genom att giva, icke taga, väcks till aktivitet. Hon befinner sig nu i avgörandets skede av sin levnadsbana. Om hon då alltjämt klänger fast vid särjaget, skall hennes framtida liv fyllas av leda och avsmak. Är det då inte möjligt att hos henne väcka viljan till det sanna livet, som består i att utge sig själv i tjänande, inte i att draga sig inåt i självisk verksamhet?

I detta sitt rådande tillstånd är människan en värdelös varelse i världen, obrukbar för sig själv och för alla andra. Innan hon nådde detta tillstånd, var hon en kraft, som hjälpte världens allmänna evolution, eftersom hon påverkades av dessa ting, som övar dragningskraft på vanliga människor och sätter dem i stånd att utvecklas. När hon så befinner sig i detta tillstånd av fullständigt sammanbrott och värdelöshet, vari hon slungats genom att ha mistat de vanliga, lägre drivkrafterna, nås hon av en särskild uppfordran – en uppfordran som möter henne på de tre områden, där hon förlorat sin drivkraft.

Det är till människan i detta tillstånd, som befallningen kommer: ”Arbeta såsom de äregiriga arbetar!” Denna anknyts till den första läran: ”Döda äregirigheten!” Om denna fattades ensam, skulle det leda till försoffning. Sedan särjaget dödats, har människan inget motiv för att arbeta. Därför lyder uppmaningen: ”Arbeta såsom de äregiriga arbetar!” Sedan kommer den andra befallningen: ”Akta livet såsom de som begär det!” Och den tredje: ”Var lycklig såsom de som lever för lyckan!” Dessa är de tre nya befallningar, efter vilka det nya livet skall börja, de tre nya drivkrafter som skall ersätta de tre gamla. Människan ligger där som vore hon död. Formens liv är dött. Nu skall hon väcka medvetenhetens liv: detta göres genom de tre uppmaningarna. Hon måste börja arbeta igen, men nu måste det vara den andliga människan, som lever och verkar, medan personligheten fungerar såsom en maskin. Hon måste leva mer än hon någonsin gjorde förut, fastän begären efter liv, lycka och makt alla har släckts. Detta är svaret på frågan: ”Varför skall jag arbeta?”

Om människan inte finner svaret, förblir hon i ett tillstånd av död och växer inte ytterligare. Detta är den punkt, som de som studerat mekanik känner som en dödpunkt, jämviktspunkten, där det inte finns någon kraft att driva henne framåt. De högre krafterna har balanserat de lägre och förstört hennes tidigare själviskhet och äregirighet men är ännu inte starka nog hos henne att skicka ut henne full av energi och målmedvetenhet för deras sak. Detta jämviktstillstånd är icke evolutionens mål. Vilka nya motiv kan ställas upp för människan för att väcka henne ur hennes tillstånd och aktivera henne? Det finns bara ett, som kan röra själen inifrån –

att hon identifierar sig med Ishvara i världen och verkar såsom en del av detta liv i stället för att hysa begär efter handlandets frukter.

Det finns ingen bättre kommentar till denna mening än den ni finner i Bhagavad-Gītās tredje sång, som anför skälen varför en människa skall arbeta, sedan hon mistat de vanliga drivkrafterna, begäret efter handlandets frukter:

Men den människa som gläds i självet, är förnöjd i självet, tillfreds med självet allena, för henne finns plikten icke.

Hon vinner intet av att handla, intet heller av att icke handla, och är icke beroende av någon varelse för sin vinning.

Utför därför, ständigt obunden, det arbete som åligger dig, ty då hon obunden utför sitt arbete, når människan det högsta.

Genom sin handling allena nådde Janaka och andra fullkomning. Också om du ser till världens välgång, bör du handla. Bhagavad-Gītā III:17-20

Det som här beskrivs är ett ännu högre stadium än det hos den människa vi nu har i åtanke. Vi har betraktat endast början av den väg som leder till detta fulla självförverkligande. Men det motiv som här anges äger tillämpning på henne. Hon har insett icke-självet tomhet och är i stånd att svara på det enda Självet kallelse. Hon är beredd att arbeta med motivet att gagna världen. En dylik människa kan nu tänka på att vinna andlig kunskap icke för att själv bli vis och stor utan därför att det hjälper världen. Hon gör stegvis detta till sitt mål – något utom hennes eget individuella själv.

Slutligen överger hon även det motiv som beror av detta upphöjda begär och önskar endast att vara ett redskap för det högre och kunna göra det som Ishvara vill. Då får hon veta att hon finns till icke ens för att begära andlig kunskap, icke ens för att bli en mästare, utan blott och bart för att bli ett redskap för det högre livet. I det att hon blir verksam liksom de som är äregiriga men med motivet att bli en kanal för det högre livet gör sig människan således av med de sista spåren av äregirighet. Hennes energi har nu förenats med Logos' vilja. Detta blir motivet för hennes arbete.

I de verser ur Gītā som nyss anfördes förklarar Shrī Krishna hur en människa bör arbeta för att nå det högsta, för att förverkliga gudomens närvaro och kraft. Sedan fortsätter han med att visa att ett dylikt uppnående och förverkligande leder till fullare verksamhet än någon hon någonsin förut känt. Han förklarar att det är Ishvaras aktiva arbete, som uppehåller allt:

Det finns för mig, o Pārtha, intet åliggande i de tre världarna, intet ouppnått för mig att uppnå, likväl handlar jag.

Ty om jag icke ständigt handlade, outtröttlig, skulle människorna överallt följa min väg, o Pārtha. Förgås skulle dessa världar, om jag icke handlade ... Bhagavad-Gītā III: 22-24

Han arbetar för dessa världars välgång, för världsalltets hjuls vridning, och det enda motivet för hans verksamhet är att världen må växa och utvecklas tills cykeln fullbordats.

Shrī Krishna visar sedan de skäl, för vilka en människa bör arbeta – för världens och mänsklighetens välgång och uppehållande. Utan att längre identifiera sig med de avskilda formerna skall hon identifiera sig med det enda livet, som bär de avskilda livet för att leda dem fram till fulländningen. Hon skall således identifiera sig med det enda livet och verka helt och hållet för sina medmänniskors och hela världens välgång och upprätthållande – att allt rörligt och orörligt må uppnå det utstakade målet, må bli det de är i Ishvaras tanke, ehuru de i det manifesterade livet ännu icke nått därhän. Ishvaras hela världsallt finns fulländat i hans tanke, och i många steg utarbetar han denna tanke i materien. De som förverkligar detta såsom del i hans liv, måste arbeta såsom han arbetar för den fullständiga manifestationen av denna tanke, det vill säga för att vrida livets hjul, tills vridningen är fullbordad.

Det följer inte nödvändigtvis att den människa, som har denna sanna och andliga drivkraft, tror på Gud eller tänker på Honom. Men i varje fall känner hon det gudomliga livet i världen, svarar på det och tjänar det med yttersta hängivenhet. Sådant var till exempel fallet med min

gamle vän Charles Bradlaugh, som inte trodde på Gud, såsom man vid den tiden uppfattade detta, men som likväl alltid var redo att utstå lidande och faror, att lägga sig med sin egen kropp över klyftan, om den så kunde brukas till en bro, över vilken andra kunde vandra till ett högre liv.

De som förnummit Ishvaras vilja på sådant sätt att den blivit deras drivkraft i livet, får dock inte förvirra dem som alltjämt är oförmögna att förnimma detta och som handlar av eget begär. Shrī Krishna säger vidare:

Liksom de ovisa handlar av bundenhet till handlandet, o Bhārata, så skall de visa handla utan bundenhet, med önskan om världens välgång.

Ej må den vise förvirra de ovisa, som är bundna vid handlandet; må han, i det han arbetar och verkar såsom en yogi, uppmuntra dem till handlingar av alla slag. Bhagavad-Gītā III: 25,26

Den andliga människan måste kasta sig in i det arbete som utföres i världen och föregå med gott exempel, ty det rättesnöre de visa låter gälla följer andra. En människa, som folkets massa ser upp till, är en förebild, vilkens verksamhet fortsätts av andra. Om hon blir likgiltig för handling, förfaller också de till likgiltighet. Även om hennes likgiltighet må springa ur en högre bevekelsegrund, vet de inte detta, och då är det alldeles naturligt att de missförstår hennes motiv. Hos dem skulle likgiltigheten springa ur *tamas*, och detta skulle hindra deras fortsatta evolution.

Kanske en människa säger: ”Jag vill inte få några resultat här eller i något himmelrike. Varför skulle jag då försöka hjälpa andra fram på den väg som leder till dessa njutningar, varför skulle söka få dem att bli verksamma i de riktningar jag anser meningslösa för att de skall vinna något värdelöst? Varför skulle jag rikta min verksamhet på att ge det icke önskvärda?” Svaret blir fullständigt klart. Dessa handlandets frukter är absolut nödvändiga för de allra flesta människor. Om de inte begärde dessa världens njutningar, dessa belöningar och mål för äregirigheten, detta som driver dem till handling, skulle deras evolution hejdas. Om de inte önskar njutning här, så måste himlen vara deras motiv. På vad sätt det vara må, måste de uppmuntras till att gå framåt, växa, utvecklas. Om man övertygar dem om att dessa ting är värdelösa, kommer de inte att utvecklas.

Det är därför viktigt för mänsklighetens utveckling att det ges förebilder för grundligt och fullkomligt utfört arbete. Det utföres aldrig fullkomligt, så länge vi är människor som arbetar med begäret som drivkraft. Även om i detta fall människan kan vara en beundransvärd förebild ifråga om energi och uthållighet, finns i hennes arbete ett inslag av själviskhet, vilket gör hennes förebild ofullkomlig. Hon kanske arbetar mycket noggrant men arbetar likväl i eget intresse. Hon gör egentligen inte sitt bästa, eftersom hon inte tänker helt och fullt på arbetet utan delvis på vad hon själv kan vinna på det.

Herren arbetar fullkomligt, så att världen kan fortsätta. Vi borde alltså arbeta i samma anda. Vi måste arbeta bättre än den bästa världsliga människa, eftersom vårt motiv är att tjäna Gud och människan och inte vår egen vinning. Vi arbetar för mänsklighetens fromma. Vi far inte åstad för att finna någon aktivitet för blotta aktivitetens skull. Många människor arbetar sålunda för den njutning handlandet skänker, eftersom de känner sig inte fullt levande, utan uttråkade, om de inte är fullt sysselsatta. Ett dylikt tillstånd är mycket avlägset det som råder hos en människa, som är förnöjd i självet. Hon har aldrig tråkigt, söker aldrig utlopp i aktivitet. Hon arbetar, emedan det är hennes plikt, och hyser inget begär efter aktivitet, när ingen plikt föreligger. Sålunda förverkligar hon överksamheten i verksamheten. I Gītās fjärde sång uttalar sig Shrī Krishna om handling, orätt handling och icke-handling.

Vad är att handla? Vad är att icke handla? Om detta är även de lärda förvirrade.

Därför skall jag säga dig vad handling är, så att du med kunskap därom skall befrias från det onda.

Du måste urskilja vad handling är, vad orätt handling och även vad icke-handling är. Svårfattlig är handlingens gång.

Den som i handlingen ser icke-handling och i icke-handlingen ser handling, han är vis bland människorna, han är en yogi och har utfört allt sitt verk. Bhagavad-Gītā IV: 16-18

Här sägs det att även de lärda är förvirrade om gränserna för dessa ting. Det rätta handlandet är plikten, det vari människan, där hon själv står, uttrycker Ishvaras liv. Däri skall hon vara en kanal eller ett redskap, arbeta med den kunskap, noggrannhet och fullständighet som den människa, som inte är äregirig, uppvisar. Om man jämför detta slags arbete med den äregiriges, ser man att det är lika väl gjort, ja rent av bättre gjort, eftersom det utförts med absolut uppgivande av det egna självet och i fullkomlig jämvikt.

Om man finner en människa, som inte arbetar på detta sätt, emedan hon mistat begäret efter handlandets frukter, men gör mindre än hon borde, arbetar med mindre energi, mindre intresse och mindre noggrannhet, då hon inte längre har personliga motiv, så ser man en som inte hade lärt sig handlandets plikt, innan hon företog sig icke-handling. Jag fick rörande vissa människor veta: ”Dessa människor börjar med icke-handling, innan de har utfört handling – genom att intellektuellt ha insett handlandets frukters värdelöshet, innan de nått det stadium, där de kunde arbeta osjälviskt. De är varken goda människor i världen, då de slutat göra det som dessa gör, och inte heller andliga människor, som riktar sin kraft på mänsklighetens utveckling.”

Det finns två slags liv en människa kan leva, som nått det tillstånd, där handlandets frukter inte längre påverkar henne. Hon kan draga sig tillbaka till skogen för att leva eremitens liv eller leva verksam mitt bland människorna. Om hon är tillräckligt utvecklad för att arbeta energiskt i mentalvärlden eller kausalvärlden, kan det förstnämnda, fysiskt överksamma livet vara det bästa. En dylik människa hjälper världen mycket mera än hon kunde i världens jäkt och brådska. Likväl sker det ofta att mästaren skickar en dylik människa tillbaka att leva sitt sista liv i världen. Hon lever då ett liv obesudlat av handling, visar i världen ett exempel på rätt handlande, lever ett liv av fullkomlig verksamhet med all den energi som den mest äregirige kan uppvisa.

När en människa lever det andliga livet i världen, är det vanligen icke möjligt att med yttre medel avgöra om det är begäret eller plikten som driver henne. Men det finns ett osvikligt prov, varmed ni alltid kan avgöra vilken er egen drivkraft är. Hur påverkas ni, när handlandets frukter ligger framför er? Om det finns det ringaste inslag av äregirighet i en människas arbete, så visar hon besvikelse om det misslyckas eller upprymdhet om det lyckas. Om det inte blir något lidande för henne, om hon misslyckas, så har inget element av personligheten ingått i hennes arbete, ty om hon arbetat, emedan Ishvara arbetar, för mänsklighetens välgång, vet hon att hennes misslyckande inte är Ishvaras misslyckande utan att misslyckandet ingår i hans plan. Från Ishvaras ståndpunkt är misslyckande omöjligt, och i människolivet är misslyckandet ofta lika nödvändigt för slutlig framgång som framgång är nödvändig för slutlig framgång. Hans folk kan ibland skickas att spela rollen av den som misslyckas för att bli starkare, för att inse att där det är misslyckande, där är det också framgång.

Huruvida en människa verkligen arbetar såsom en del av Herrens liv, visas av att hon är fullkomligt förnöjsam, antingen hon lyckas eller misslyckas. Om denna förnöjsamhet är fullkomlig, utan minsta tillstymmelse av missnöje, har hon säkerligen arbetat för mänsklighetens uppehållande. Då har arbetet inte bundit henne och har hon löst problemet att icke handla mitt i handlandet. Hon har lärt att bruka höljena och gunaerna utan att identifiera sig med dem. I vanliga fall är det gunaerna som styr människan, men den människa som vandrar vägen styr gunaerna. De flesta människor drivs hit och dit av naturens energier. De arbetar när dessa energier är verksamma. Men den människa som vandrar vägen betraktar dessa energier såsom arbetsverktyg, behärskar dem och gör ändamålsenligt bruk av dem. Den äregiriga människan tror att hon arbetar, när hon i själva verket drivs av gunaerna, men den människa som övervunnit dem leder deras verksamhet längs den väg, evolutionens väg, som Ishvara bestämt, och identifierar sig icke med dem. Den undervisning Gītā ger om detta lyder sålunda:

Sedan han uppgivit bundenheten vid handlandets frukter, är han alltid förnöjsam, aldrig beroende, gör icke något, ehuru han alltid är inbegripen i arbete.

Önskande intet, styrande sinnet och självet, har han övergivit allt ägande. Han låter endast kroppen arbeta och gör därvid intet orätt.

Nöjd med vadhelst som kommer i hans väg, hunnen bortom tvåfalderna, utan avund är han densamme i framgång som i motgång, och även om han verkat, är han därav icke bunden.

Den vilkens bundenhet upphört, den som är fri, den vilkens sinne står fast i kunskap, den som utför sitt verk såsom ett offer, hans handling upplöses fullständigt. Bhagavad-Gītā IV: 20-23

Den människa, som befinner sig vid den punkt, där jämvikten, likgiltigheten råder, måste således finna något medel, varmed hon kan öka de högre inflytandena inom sig, så att dessa kan sporra henne till detta liv av andligt handlande. Hon måste bruka meditation. Hon måste söka använda varje slags känsla hon äger. Hon måste avsiktligt gripa varje tillfälle till tjänande som yppar sig. Hon måste handla, även när ingen önskan att handla finns och även mot önskan att icke handla. Hon *måste* handla. Om hon kan finna någon, för vilken hon hyser vördnad, vilkens exempel inspirerar henne till aktivitet, så blir detta till en stor hjälp för henne i att komma över detta övergångsstadium, där hon annars skulle kunna lämna evolutionen tills vidare. Om begäret att behaga någon som hon beundrar skulle uppstå hos henne, kan hon använda detta att driva sig framåt med, tills hon blir i stånd att känna den drivkraft som utgår ur Ishvaras liv och sålunda använda känslan att lyfta sig över och ut ur detta tillstånd av sammanbrott.

C.W.L. – Sedan människan övergivit den egna äregirigheten, får hon höra att hon skall arbeta såsom de äregiriga arbetar. Människor genomgår vanligen tre stadier. På det första stadiet arbetar de för världsligt resultat. Sedan kommer det stadium, där människan börjar arbeta alltjämt för ett resultat men för ett himmelskt sådant. Detta är något som de olika kyrkorna mycket framhåller för oss. Vi skall uppge denna världen för att leva för alltid i himlen, vi skall stå närmast Guds tron och dylikt. De flesta människor genomgår dessa stadier av att först arbeta för världsliga resultat och sedan för himmelska. Somliga av dem förbättrar något den andra föreställningen i det de arbetar för att vara sin Gud välbehagliga. Till exempel arbetar många kristna för Jesu kärleks skull, och det är lovvärt, eftersom det är osjälviskt. Det motsvarar ett högre stadium än arbetet för ett personligt resultat, även om det är ett himmelskt.

Det finns ett ännu högre stadium, det på vilket man arbetar för arbetets skull, men de flesta människor förstår ännu inte detta. Många konstnärer gör det. Det finns konstnärer, som arbetar för konstens skull i det slags konst de övar. Såsom en stor skald sade: ”Jag sjunger blott för att jag måste.” Han menade att han måste uttrycka det som kom genom honom såsom ett budskap till världen. En annan, som kände detsamma, sade att han satte värde på sina diktverk inte därför att de var hans egna, utan därför att de inte var det. Det finns alltså somliga, som arbetar för konstens skull – inte för sig själva eller för sin berömmelse, inte för att behaga andra, inte ens för att behaga Gud, såsom detta vanligen uppfattas, utan därför att de känner ett budskap komma genom sig, ett budskap de måste framföra. Detta är ett högt stadium att ha nått.

Sedan följer det allra högsta stadiet, där människan arbetar, emedan hon är en del av gudomen och såsom en del av honom vill planens uppfyllande. Människor bedrar sig ibland och tror att de arbetar för detta, när de alltjämt hyser föreställningar med en avsevärd anstrykning av lägre slags tänkande. Vi kan alltid pröva oss själva med avseende på detta – kanske bäst, när vi råkar misslyckas, vilket ibland händer oss alla. Som vår stora president ofta förklarar: om vi verkligen arbetar avgjort och medvetet såsom en del av gudomen, såsom en del av helheten, uppröres vi icke det ringaste av något misslyckande som kommer oss till del, eftersom vi vet att Gud inte kan misslyckas. Om för tillfället en viss verksamhet synes misslyckad, så ingår *detta* i planen och är således nödvändigt och alltså egentligen inte ett misslyckande. Intet kan vara ett misslyckande ur hans synvinkel, och därför blir vi icke det minsta

nedslagna. Den enda frågan skulle handla om huruvida det var vårt fel. Men om vi har gjort vårt bästa och saken fortfarande är misslyckad, vet vi att allt är gott.

Dylika överväganden skall emellertid inte förmå oss att bli vårdslösa eller likgiltiga ifråga om tiden. Det ingår i vårt arbete att omvända andra från tröghetens lära till tjänandets väg, och även en dylik vinst innebär att en bestämd fördel erhållits för världen. Det som är, är förvisso bäst, men först när vi har gjort vårt bästa. Om någon försummat att göra sitt bästa i sin del av arbetet, så är det som är inte bäst, eftersom det hade kunnat bli bättre. Det är först när vi gjort verkligen allt, som vi har rätt att taga vår tillflykt till detta. ”Ja, jag har gjort allt jag kan. Om jag till sist inte når framgång, böjer jag mig för en högre makt än min egen.” Jag är mycket viss om att det gjorda egentligen inte gått förlorat och att, vad som än sker alla dessa människor, det när allt kommer omkring är det bästa för dem.

Det kanske bara är en illusion, men det är i sådant fall en mycket mäktig dylik – denna höga filosofiska åsikt att det inte har någon betydelse om man får något visst nu eller om en miljon år. Jag tycker att det har betydelse för mig. Därför tror jag att det har betydelse också för andra och att vi, om vi kunde få dem att gripa det tidigare tillfället att gå framåt, skulle göra något mycket stort för dem. Vilken skillnad det gör i det långa loppet för Logos, i vilken allt detta rör sig, kan jag inte säga, men det är mycket sannolikt hans vilja att vi utvecklas, och om han vill att vi gör det, så måste han också vilja att vi gör det så snart som möjligt. Det är tydligt att vi utför hans vilja, om vi söker tränga framåt på den väg som leder till fullkomlig enhet med honom och om vi hjälper andra fram på denna väg, så jag kan inte se att det skulle göra detsamma, om människor anträdde vägen i denna världsperiod eller planetkedjeperiod eller väntade till nästa. Jag skall göra allt jag kan för att hjälpa människor att anträda vägen i denna period.

Kanhända ett annat prov vore att visa huruvida vi är villiga att åtaga oss *vad arbete som helst*, som är hans arbete – huruvida vi är villiga att hjälpa hög och låg tillika. För honom finns varken hög eller låg vad gäller framåtskridandet, även om någon del av hans ordning kan stå på en lägre nivå och en annan del på en högre i detta framåtskridande. Det är mycket likt hjulets vridning. En del av hjulet närmar sig under vridningen högsta punkten, men alla dess delar rör sig när hjulet vrider. Vårt arbete består i att hjälpa det hela framåt, att skjuta på någon del av hjulet. På alla nivåer är livet det gudomliga livet. Det är mer utvecklat på vissa stadier än på andra – mer utvecklat i människoriket än i djurriket, mer i djurriket än i växtriket, mer i växtriket än i mineralriket – men livet är överallt det gudomliga livet, och om vi hjälper någon del av det framåt, hjälper vi till i den gudomliga planen. Det som är högre eller lägre är den form, vari livet gjutes. Formen möjliggör större eller mindre utveckling, men livet är det enda livet. Detta måste säkerligen vara hans sätt att se, som mycket skiljer sig från vårt betraktelsesätt – tanken att allt liv egentligen är ett och samma, att det ur den synvinkeln sett finns varken högt eller lågt, eftersom allt rör sig tillsammans. Detta ändrar inte faktum att det kan finnas somliga, hos vilka livet är mer utvecklat, vilka är i stånd att ge större hjälp, och andra som är i stånd att ge bara mindre hjälp. Saken är den att de som finner att det som de kan göra bäst vanligen kallas lägre slags arbete, icke bör fälla modet det ringaste, ty också de skjuter samma hjul – de hjälper till med samma gudomliga livs utveckling.

Red:s förklaringar

Sidan 2, rad 7 nedifrån: Ishvara. Detta sanskritord betyder ”Herren” och används av teosofier synonymt med ”Logos” att beteckna det planetariska kollektivväsendet, ”planetlogos” eller det solsystemiska kollektivväsendet, ”sollogos”, alternativt den i kollektivväsendet dominanta monaden, således planethärskaren eller solsystemhärskaren

Sidan 3, rad 4 nedifrån: buddhikroppen. Buddhi är teosofernas beteckning på det essentiala, buddhikroppen är således essentialhöljet, 46-höljet. Teosoferna använder även termen ”intuition” att beteckna det essentiala, såsom till exempel på sidan 4, rad 1.

Sidan 3, sista raden: det högre jaget förbundet med personligheten. ”Högre jaget” betyder hos teosoferna andratriaden och dess höljen, ”lägre jaget” förstatriaden och dess höljen. ”Personligheten” är en synonym för ”lägre jaget”, betyder alltså förstatriaden. Icke sällan betyder dock ”personligheten” och ”lägre jaget” den inkarnerande delen av kausalhöljet, alltså förstatriadens hölje, och i detta sammanhang betyder ”högre jaget” det större kausalhöljet. Här råder alltså begreppsförvirring.

Sidan 4, rad 2: atma, betyder det superessentiala, 45-medvetenheten och -viljan.

Sidan 4, rad 8 nedifrån: individuella själen. ”Individuella själen” betyder förstajaget, monaden såsom begränsad till förstatriadens tre slag av medvetenhet: fysisk, emotional och mental.

Sidan 9, rad 1: lord Beaconsfield var Benjamin Disraeli (1804–1881), Storbritanniens premiärminister åren 1868 och 1874–1880.

Sidan 10, rad 4,5: sin avskilda individualitet, sitt särjag. Förstajaget menas.

Sidan 10, rad 11: kalpans slut. En kalpa motsvarar en eon eller 4,3 miljarder år. Vid varje aktivitetseons slut upplöses alla materieförmer lägre än de av 46-materia, således även kausalhöljerna. Dessa återformas emellertid vid nästa aktivitetseons början.

Sidan 10, rad 6: chohanens. Chohan (tibetanskt och mongoliskt ord) betyder 44-jag.

Sidan 12, rad 17: det enda Självets kallelse. Planetariska kollektivväsendet avses.

Sidan 12, rad 25 nedifrån: förenats med Logos’ vilja. Se förklaringen ovan avseende sidan 2, rad 7 nedifrån.

Sidan 12, rad 8 nedifrån: rörligt och orörligt. De högre och de lägre naturrikerna avses; de ”rörliga” är djur- och människorikerna, de ”orörliga” mineral- och växtrikerna.

Sidan 14, rad 8 nedifrån: gunaerna. Med talet om ”de tre gunaerna” avses höljesenergierna; ibland fysiska, emotionala, mentala; ibland fysiska, mentala och superessentiala. Här i texten gäller det förstnämnda.

Sidan 15, rad 18 nedifrån: Såsom en stor skald sade. Den store skalden ifråga är Alfred Lord Tennyson (1809–1892).

Motsatserna

Del I. – I kväll skall vi tala om pendelns lag. Med pendelns lag menas tingens svängande mellan motsatserna. En pendel svänger från den ena sidan till den motsatta. Vi kan se hur pendelns lag verkar i naturen såsom i årstidernas växling utan uppehåll från vinter genom vår till sommar och tillbaka genom höst till vinter, likaså i tidvattnets rörelse fram och tillbaka och havsvågornas rörelse upp och ned. Vi har också många pendlar hos oss själva, *ty det som finns i världsalltet finns hos oss själva*. Vi kan iakttaga att vi har pendlar, som svänger mellan ”tycker om” och ”tycker inte om”, mellan ”begär” och ”avsmak”, mellan ”lycka” och ”lidande”, mellan ”kärlek” och ”hat”, mellan ”bekräftelse” och ”förnekelse”, mellan ”visshet” och ”tvivel” och så vidare. Dessa pendlar har olika perioder – det vill svängningslängd – och liksom klockor går somliga hastigare, andra saktare, det vill säga de svänger hastigare eller saktare mellan motsatta tecken. Även finns vårt livs period, som svänger mellan de motsatta tecknen födelse och död. Detta är livsperioden. Vi svänger fysiskt från födelse till död, men vi ser inte svängningen i motsatt riktning.

I äldre litteratur finns mycket sagt om de motsatser mellan vilka allt svänger fram och tillbaka, liksom mellan styrande eller begränsande krafter. Man får inte tänka att, när det sägs att tingen svänger fram och åter, det betyder att ingen lag finns som styr allt detta. Det betyder att det finns styrande krafter i verksamhet. Det sägs i Jesus Syraks bok, en av de apokryfa bibelböckerna: ”Allt bildar par, det ena svarar mot det andra.” (42:24) Låt oss begrunda denna mening: ”Allt bildar par, det ena svarar mot det andra.” Vad betyder det att något bildar ett par med något annat? Det betyder att varje ting har en motsats, genom vilken det finns till och vilken det är motsatt. Till exempel förutsätter mörker ljus såsom sin motsats och ljus mörker, och tillsammans bildar de ett par, som vi kan kalla ”ljus–mörker”, något som när det delas blir ljus *eller* mörker. Eller för att taga ett exempel ur psykologin: sorg och glädje är motsatser. Den ena är mot den andra, och tillsammans är de ett par, som kan kallas ”glädje–sorg”. Märk också att sorgen fördrivar glädjen och glädjen sorgen. De är varandras motsatser och fördrivare. Eller hungern och mättnaden, som även de är varandra motsatta tillstånd. Allt eftersom hungern stillas genom intagande av föda, inträder motsatsen, nämligen mättnaden. Sedan följs pendelns svängning till mättnad av dess svängning tillbaka till hunger. Det vi måste inse är att hungern och mättnaden, ehuru varandras motsatser, bildar ett par, som vi kan kalla ”hunger–mättnad”, och att de två är oskiljaktiga, ehuru den ena är emot den andra – det vill säga den ena kan inte finnas utan den andra, lika litet som en käpp kan ha bara en ände. Jämför här detta yttrande i Jesus Syraks bok, ”allt bildar ett par, det ena svarar mot det andra”, med en iakttagelse, Filon gjorde i första århundradet av vår tideräkning. Filon, som tillhörde en skola i Alexandria, sade: ”Det som består av de båda motsatserna, är ett enda, och när detta enda delas, framträder motsatserna.” Om man gör sig mödan att tänka efter, inser man att detta är ett mycket intressant sätt att betrakta livet.

Låt oss anföra ännu en gammal utsaga om motsatserna, nu en hämtad ur den egendomliga esoteriska skrift som återfinns i tredje kapitlet och framåt av Esras fjärde bok, en av Gamla testamentets apokryfa skrifter:

Skogarna av markens träd gick åstad och höll rådslag och sade, ”Kom, låt oss gå och föra krig mot havet, att det må vika undan för oss och vi må göra större skogar.” Havets vågor höll likaledes rådslag och sade, ”Kom, låt oss gå och underkuva slättens skog, att vi må göra oss ett annat land även där.” Skogarnas rådslag var fåfängligt, ty elden kom och förtärde dem. Likaså var havsvågornas rådslag fåfängligt, ty sanden stod upp och hejdade dem. (IV Esra, 4:13-17)

I detta sist anförda framställs tanken att allt hålls i ett tillstånd av jämvikt genom motsatsernas lag. Ett hejdar ett annat. Det som hejdar eller fördrivar ett annat, kan betraktas såsom dess motsats. Skogen vill behärska världen, men elden förtär den. Havet vill översvämma slätten, med sanden hejdar det. Den okände författaren av Esras fjärde bok använder bilder hämtade

från fysiska världen att företräda *naturkrafter*, som verkar i allt inom vissa gränser och därmed hindrar något visst från att nå ett bestående herravälde. Ni kan tänka ut exempel utan ände på hur något hejdar ett annat. Tänk en stund på hur varje levande väsen angrips och äts av ett annat väsen, så att en jämvikt bibehålls. Denna jämvikt är resultatet av motsatsernas verkan. Pendelns lag anger att det i allt finns en svängning fram och en svängning tillbaka men att rörelsen i vardera riktningen avstannar vid en viss punkt och den motsatta kraften börjar göra sig gällande. Vi kan själva se att pendeln, när den svänger allt längre till höger, rör sig allt saktare, tills dess rörelse växlar om till vänster. Det vill säga, motsatserna, om vi kallar dem "höger" och "vänster", ömsevis innehar makten. Märk att, när pendeln nått längst till "höger", "höger" är som svagast och "vänster" börjar inneha makten och omvänt. Ibland kan man se detta komma till uttryck i människors psyke, såsom när en människa är våldsamt emot något och intar en extrem ståndpunkt och sedan plötsligt svänger om till motsatt ståndpunkt. Många av de företeelser, man kallar plötslig "omvändelse", hör till denna pendelns omsvängning. Vi har till exempel Saulus, som förföljde den tidiga kristna kyrkan med yttersta energi och hat och plötsligt fick en upplevelse, som vände honom i motsatt riktning: Saulus blev Paulus.

Nu måste jag säga er alla att det inte alls är lätt att förstå de varandra motsatta krafterna och deras verkan, vilken alltid är dubbel och därför förutsätter ett dubbelt tänkande. Vi tänker i begrepp av en sak och jämför den därvid med en annan sak. Vi tänker inte i begrepp av *två* saker samtidigt. Vi tänker i begrepp av *en enda* kraft och har svårt för att tänka i begrepp av *två* krafter och finner det omöjligt att tänka i begrepp av *tre* krafter. Men just nu talar vi om två krafter, till naturen motsatta varandra, vilka styr eller begränsar alla ting och hindrar övermått och brist. Alla företeelser, alla fenomen, alla synliga ting, alla skeenden, allt liv på jorden, sker mellan två varandra motsatta krafter eller poler, svänger ömsom åt ena hållet, ömsom åt andra hållet, så att krig följer på fred och fred på krig, och hungersnöd följer på överflöd och överflöd på hungersnöd och så vidare. När vi börjar inse detta, kan vi förstå att tiden är olika *vid olika tillfällen*. I en liten skala inser vi att vi, om vi har det bra i dag, måste ha det dåligt i morgon. Det är verkligen pendelns lag det handlar om. Denna tanke uttrycks i Predikaren:

"Allt har sin tid, det finns en tid för allt som sker under himlen: en tid för födelse, en tid för död, en tid att plantera, en tid att rycka upp, en tid att dräpa, en tid att läka, en tid att riva ner, en tid att bygga upp, en tid att gråta, en tid att le, en tid att sörja, en tid att dansa, en tid att kasta stenar, en tid att samla stenar, en tid att taga i famn, en tid att avstå från famntag, en tid att skaffa, en tid att mista, en tid att spara, en tid att kasta, en tid att riva sönder, en tid att sy ihop, en tid att tiga, en tid att tala, en tid att älska, en tid att hata, en tid för krig, en tid för fred." (Predikaren, 3:1-18)

Märk att motsatserna nämns gång på gång i hela det ovan anförda stycket och att innebörden är att saker och ting går väl för en viss tid och sedan går dåligt – eller att man en viss tid planterar och att det är gagnslöst att plantera en annan tid. Tänk bara tanken att man alltid skulle plantera och alltid födas eller alltid bygga upp eller alltid gråta och vidare. Det ovan anförda betyder att allt har en ände och *med tiden* övergår i sin motsats. Jag betonar *med tiden*. Vad menas med att något har en *ände*? Har ni någonsin funderat på det? Sorgens ände är glädje, gråtens ände är skratt. Varje ting, varje företeelse, som vi känner i detta liv har faktiskt en ände, som är *dess motsats*. Vad kommer vi att kalla *änden* på detta krig, som nu pågår? Vi kommer att kalla den fred. Och vad blir fredens ände? Naturligtvis krig än en gång. Och vad är smärtans ände? Är det inte denna befrielse från smärta, som vi inte har något riktigt ord för? Det är mycket intressant att försöka finna ut ord, som verkligen uttrycker varandra motsatta tillstånd.

När vi får en glimt av idén att allt liv finns mellan motsatserna, börjar vi inse vad det är som styr skeendet och även att livet styres. Vi skulle då kunna säga att allt är resultatet av två

motsatta krafter, som tenderar att uppväga varandra och därmed alstra en jämvikt i allt. Vi finner ett exempel på detta i det sätt, på vilket kroppens fysiologi arbetar, där det synes som om hälsan vore resultatet av jämvikten hos varandra motsatta eller antagonistiska system, bland andra kemiska system. Den gamle grekiske läkaren Hippokrates, som levde på 400-talet före Kristus, lärde att hälsan är harmonin eller balansen mellan olika krafter eller element och sjukdomen resultatet av att någon av dessa krafter eller något av dessa element blir för starkt. Vi skulle också kunna tänka att den psykiska hälsan är av en liknande natur – resultatet av två eller fler krafter i jämvikt.

På det gamla heliga templet i Delfi fanns två inskrifter att läsa för dem som inträdde däri för att rådfråga oraklet. Det ena bestod av de välkända orden: ”Människa, känn dig själv!” Det andra, mindre välkända, löd: ”Intet till övermått.” Detta betyder icke att det är för mycket i den meningen att en människa ej kan göra eller ge för mycket. Grekiskan medger inte en dylik tolkning. Uttrycket betyder: ”Intet till överdrift.” Märk dessa båda utsagors inbördes ordning. Först måste människan känna sig själv och sedan får hon inte gå till överdrift – det vill säga, så snart hon känner sig själv och vet vari hon går till överdrift. Att veta vad som finns hos en själv kräver många år av själverfarenhet. Självkänedom innefattar, bland mycket annat, kunskap om motsatserna hos en själv – det vill säga medvetenhet om dem. Därefter kan man börja förstå och tillämpa den andra aforismen: ”Intet till övermått.”

Del II. – Vi kan föreställa oss en lindansare, som håller balansen genom att svänga än till höger, än till vänster. Givetvis vet han redan genom långvarig träning och själviakttagelse hur han skall göra detta. Utan kunskap kunde han inte göra det. Antag att vi ställer honom Pilatus’ fråga: ”Vad är sanningen?” och tillägger: ”Är den till höger eller till vänster?” Om han då svarade att den var bådadera, skulle det stöta vår uppfattning om sanningen, eftersom vi alla inbillar oss att sanningen måste vara stel och oböjlig. Det sägs att en man en gång drömde att han hade upptäckt världens hemlighet, vaknade till och skrev ner sin dröm. På morgonen, när han var klarvaken, fann han att han skrivit: ”Gå på båda benen.” På området för vår egen psykologi, den plats vi lever på i vår medvetenhet, går vi på ett ben, ser vi sanningen såsom oföränderlig, eftersom vi inte har verklig självkänedom. Vi tror att vi vet vad som är rätt och orätt eller gott och ont, och därför har vi ingen uppfattning om vad det betyder att hålla balansen inom oss. Vi ser inte motsatserna hos oss själva, annat än i den meningen att allt det *där* är dåligt och allt det *här* är bra. Jag hörde det en gång sägas i detta arbete att också djävulen är nödvändig. Samtidigt kastas vi ständigt hit och dit av livets skeende, som alltid förändras till sitt utseende. Och när livet så kastar oss, försöker vi inte tillgodogöra oss motsatserna. Vi bortser från allt som inte motsvarar våra åsikter: det som inte motsvarar våra åsikter är för oss djävulen. Vi går därför på ett ben. Ändå kan vi förstå att det vore ett misstag för en lindansare att betrakta vänster som djävulen och höger som det enda önskvärda. Ty vi skulle säga att han i ena stunden måste luta åt höger och i nästa stund åt vänster och att det är bara så han kan gå framåt. Detta är den tanke som uttrycktes i det nyss anförda stycket ur Predikaren om att det finns ”en tid att spara, en tid att kasta”. En tid bör en människa tala och en annan tid bör hon tiga. Vad betyder detta? Det betyder att om människor söker ett stelt, oböjligt rättesnöre för sanningen, om de betraktar sanningen såsom en oföränderlig uppsättning fasta regler, så finner de den aldrig. Intet förblir i tiden detsamma. Tid är förändring. I tiden förändras allt. Och i tiden förändras allt mellan motsatserna. Det är ömsom det ena, ömsom det motsatta. Allt i tiden styres av motsatserna och svänger mellan dem. Detta är innebörden av det ur Predikaren anförda stycket. Sådant som går bra ena stunden, går inte så bra nästa stund. Det finns en tid för allt under solen, och allt är ypperligt *i sin tid*. Emellertid förväntar sig människorna att tingen alltid skall förbli desamma, och när tingen inte motsvarar denna deras förväntan, är de oförmögna att anpassa sig därefter och taga emot intryck från den sida av livet som inte motsvarar deras åsikter. Det finns nog inget svårare för oss att lära

än att tiden inte förblir densamma. Vi vill ha det oföränderligt och förväntar oss detsamma, trots att vi klagat på det. Vår oförmåga att tillgodogöra oss motsatsen, att betrakta tingen ur motsatt synvinkel, att vara medvetna samtidigt om pendelns båda slagriktningar, gör oss benägna till enformighet. Och detta har sin djupare grund i vår allmänna inställning till livet, vilken icke omfattar tanken om motsatserna. Vi envisas med att uppfatta livet ensidigt och betrakta allt som går emot våra åsikter såsom olyckliga undantag från regeln. Resultatet blir avsaknad av flexibilitet. Vi lutar åt höger och vägrar att luta åt vänster, när tillfället så kräver.

Ett levande väsen befinner sig i ett jämviktstillstånd: det balanserar mellan liv och död. Så länge det skiljer på sig självt och sin omgivning, förblir det vid liv. Man kan inte förbli levande, om man antar en oföränderlig livssyn. Växelverkan mellan mekaniska livet och en själv upphör då. Man blir identifierad med sin livssyn. Arbetet lär att man aldrig bör vara identifierad med mekaniska livet, hur det än svänger, vare sig åt fred eller krig, ett bekvämt liv eller umbäranden och så vidare. Men vi vill alla ha det fast och oföränderligt. Det är som om vi ville frysa tingen till ett fast mönster. Sedan blir vi identifierade genom våra inställningar. Mekaniska livets yta och vår egen yta upphör att ha sitt normala utbyte. Då blir vi livet och finns inte längre för oss detta att leva i livet. Varje levande organism lever, emedan den motstår livet och lär sig använda det. Och ur denna synvinkel betraktat är livet livets motsats. Varje levande varelse uppstår i livet uppviden som en starkt spänd spiralfjäder. Den är mer än sin närmaste omgivning. Den har en viss energi, som gör den skickligare än det mekaniska liv, vari den befinner sig. Den har en yta som möter mekaniska livets yta, och mellan dessa båda ytor lever denna varelse. Den lever genom motsatser, i den bemärkelsen att mekaniska livet är en dess motståndare. Så länge den kan hantera mekaniska livet, lever den. Men vad gäller människan, som är långt mer sammansatt än andra levande varelser, måste vi förstå att hon vid sidan av sin fysiska yta har också en psykologisk yta. Har ni någonsin ställt er frågan vad som är er psykologiska omgivning? Har ni någon uppfattning om att ni har en yta emot denna? Håller ni denna sida av er själva vid liv genom ett gott utbyte? Eller är ni ingenting annat än er psykologiska omgivning, rycks med av andras åsikter, av allt ni får höra, allt ni läser? Om så är fallet, är ni verkligen döda, ty då råder det ingen skillnad mellan er själva och mekaniska livet. Om man inte känner att det är man själv som lever i mekaniska livet, så är man död. Då finns det ingen spänning mellan de två ytorna, mekaniska livets yta och ens egen yta.

Några av er kanske har hört talas om den vetenskapliga idén om entropi. Denna idé är följande. Hos allt finns en tendens till utjämning, till exempel vad gäller temperaturen. Om man ställer en kanna kokande vatten i ett rum, så värmer den upp sin närmaste omgivning, så att denna får samma temperatur. När livet och döden når så att säga samma temperatur, är organismen ifråga död. Man kan arbeta bara om man har en högre temperatur än mekaniska livet, och människan har inom sig sätt att hålla sig vid en högre temperatur än mekaniska livet. Det är nödvändigt att förnimma ytan, antingen det är den intellektuella, emotionala eller fysiska yta som skiljer en från det yttre livets yta. Denna förnimmelse är egentligen en aspekt av själverinring. Allting har en kontur, en begränsningsyta, som skiljer det från det omgivande livet. Vi är alla olika former – växter, djur, människor – men var och en av oss har en särskild form, som skiljer denna från den omgivning den lever i. Alla dessa levande former möter vid sin yta det mekaniska livets yta. Mekaniska livet söker äta dem, och de söker äta mekaniska livet. Varje levande varelse, som har sitt eget liv, är i stånd att äta det omgivande livet enligt sitt eget mönster. Men, jag upprepar, *människan* är inte bara en fysisk form utan även en psykologisk form – det vill säga en emotional form och en mental form – ty människan har ett psykologiskt öde, skilt från hennes fysiska öde.

Men vi måste komma tillbaka till det väsentliga i läran om motsatserna. Vi måste inse att vi på denna planet lever mellan motsatserna. Vårt hela liv styres vanligen av pendelns lag. Vi svänger alla fram och åter. När man befinner sig i ena motsatsen, är man omedveten om den andra och omvänt. Man kan nära fåfänga drömmar om att ständigt höja sig, oavbrutet skrida

framåt, hela tiden förbättras, men allt detta är sannerligen bara fåfänga drömmar. Man kan inte undfly motsatserna, såvida man inte vet hur man skall göra det. För att göra det måste man se båda sidorna av en själv och hur den ena sidan hjälper den andra. Detta förutsätter dubbelt tänkande. Man kan rent av säga att det förutsätter dubbel medvetenhet. Med andra ord förutsätter det självkännedom. Vad tror ni att självkännedom betyder? Det betyder kännedom om alla sidor av en själv. Vad tror ni att självmedvetenhet betyder? Det betyder medvetenhet om alla sidor av en själv. Först ”känn dig själv”, sedan ”intet till övermått”. Vad betyder övermått? Det betyder att gå för långt till höger eller vänster. Men det betyder inte bara detta. När man befinner sig för långt åt höger, har man gått för långt och måste vika till vänster. Intet är pinsammare än överdriven godhet, exempelvis människor som är överdrivet vänliga. Väcker det inte genast motsatsen hos er, alldeles som när människor är överdrivet grymma? Allt slags fåfänga och stolthet (som bildar den falska personligheten) får oss att tro att vi kan göra bara gott och att man borde beundra oss. Men att finna sitt jämviktsläge har nog ingenting med stolthet och fåfänga att göra. Vad är det som sägs i de märkliga redogörelserna för Bergspredikan? Visst sägs det sådant som ”Saliga är de fattiga i anden”. Vad betyder det? Har ni någonsin tänkt på hur mycket er stolthet och fåfänga försätter er i motsatserna? Att vara fattig i anden betyder att inte vara identifierad med en själv. Antag att jag identifierar mig bara med det jag anser vara min bästa sida. Är jag då fattig i anden? Kan jag då någonsin gå på två ben? Kan jag då någonsin tillgodogöra mig mina båda sidor, mina båda motsatser och andras båda sidor och livets båda sidor? När folk säger, ”tack, gode gud, att jag inte är som andra”, anser ni dem då vara ensidiga? Visst är att de har buffertar, som hindrar dem att se sina motsägelser. Men om ni kan se båda sidorna av er själva, det som ni kallar er dåliga sida och det som ni kallar er goda sida, så börjar ni vara samtidigt medvetna i motsatser. Och det är häri det ligger någon egendomlig sanning, som det talas så mycket om i gångna tiders esoteriska skrifter. Sufierna har ett talesätt: ”Allt verkligt liv är motsatsernas frid och harmoni. Döden kommer av kriget dem emellan.”

Del III. – I det esoteriska grekiska tänkandet sade man, när en motsats inkräktade på en annans område, att det uppstod ett tillstånd av *orättvisa*. *Rättvisa*, *rättrådighet* eller *rättfärdighet* betraktades såsom ett jämviktstillstånd. Ni vet att ordet ”rättfärdighet” ofta brukas i evangelierna, såsom till exempel där det sägs: ”Om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariseernas, så skall ni icke komma in i himmelriket.” (Matteus 5:20) Det grekiska ordet för rättrådighet (*dikaiosyne*) betydde ursprungligen det *att stå upprätt* och därmed *mellan* motsatserna. Evangeliernas lära om den rättfärdiga människan, Sokrates’ lära om den rättrådiga människan fem hundra år tidigare och Pytagoras’ lära flera hundra år tidigare handlar om den ”upprättstående” människan, den människa som står med jämvikt mellan motsatserna och är *ingen* av dem. Detta är en idé som är mycket svår att förstå. Men idén om den rättrådiga människan var omedelbart hämtad från den gamla läran om motsatserna. En ensidig människa kan inte vara en rättrådig människa. En fanatisk, inskränkt eller pedantisk människa kan inte vara rättrådig. Icke heller kan en människa, som lever endast i en liten del av sig själv, vara rättrådig. Att vara rättfärdig, att vara rättrådig är att befinna sig *i balans*, *i jämvikt*. Missbruka inte dessa ord, *jämvikt* eller *balans*, inbilla er inte att ni är i bättre balans än andra, därför att ni inte reagerar så starkt på saker och ting som andra. Att vara i balans, att befinna sig i jämvikt är att icke vara enfaldig, utan att vara vaken för alla sidor av tillvaron. När vi talar om idén om den rättrådiga människan, den människa som befinner sig i jämvikt, kan vi använda tanken om alla centrens utveckling, den tanke som handlar om att en ensidig människa inte kan vara i balans. Men här talar vi om rättrådighet, jämvikt eller balans ur den synvinkel som läran om pendelns lag och motsatserna erbjuder och kan inte utan vidare införa läran om centren förutom i detta avseende: ett centrum kan ibland synas verka såsom ett annats motsats och vidare att det i varje centrum finns olika pendlar, som svänger med olika

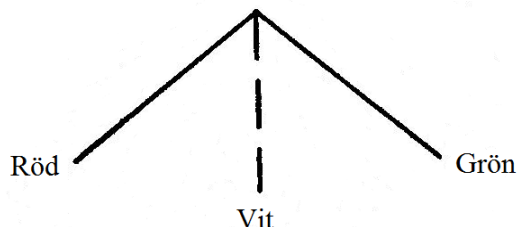
hastigheter. Såsom tidigare sades, uppstår ett tillstånd av orättvisa, när en motsats inkräktar på en annans område. Detta sker ständigt hos oss själva, i livet omkring oss och har skett i historien. En gång var egyptierna mäktiga, sedan hebreerna, sedan assyrierna, sedan babylonerna, sedan perserna, sedan grekerna, sedan romarna, sedan goterna, sedan araberna och så vidare. Allt detta är ett svängande fram och åter, icke en rätlinjig rörelse. Och detsamma gäller i ens eget liv, varom man inte har det klaraste intryck. Eller tag till exempel vårt tänkande – har det inte ständigt svängt fram och tillbaka? Har inte tvivlet gjort intrång på vissheten och så vidare? Eller betrakta ert känsloliv, om ni minns det. Beskriver det en rätlinjig rörelse eller skall ni inte snarare säga att somliga känslor inkräktat på andras område och att detta är vad som alltid skett? Vad är det då vi skall hålla stadigt?

Den gamla undervisningen såg världen såsom fången i kampen mellan motsatserna, inte såsom stadd i en rätlinjig framåtskridande rörelse, utan i en svängande rörelse. En motsats inkräktade på en annans område, övervanns och fick själv vederfaras intrång. Det är liksom krigshärars ständiga ömsesidiga överfall på varandras läger. Denna oavbrutna strid innehöll allt. I denna spänning mellan varandra motsatta krafter kom livet till uttryck. Att bedja om denna spännings och strids slut är att bedja om döden, såsom en grek sade. Det är bäst att tänka på dessa motsatser såsom krafter med varandra motsatta tecken, icke såsom ting. Ett ”ting” kan verka såsom ledare för en eller annan kraft. Vi vet att det bortom den synliga materien, i atomernas rike, finns i förstone bara två krafter – den positiva och den negativa. De är *motsatser*. Det är mycket egendomligt att tänka sig detta. Materien är uppbyggd av ursprungliga varandra *motsatta* krafter. Uppfattar ni vad jag menar? Världen framträder ur en spänning, som ibland bringas till harmoni.

Dessa ursprungliga motsatser kallades av en gammal skola vid Medelhavet för ”kärlek” och ”hat” eller ”tilldragande” och ”bortstötande” kraft. Det som menas är att det finns en kraft som förenar och en motsatt kraft som skiljer och att dessa båda krafter ligger till grund för allt. När kärleken eller begäret efter förening härskar, finns hos allt en drift att komma samman och sker skapelse. När hat och strid härskar, bryts allt ner och försvinner. Denna skola lärde att världsalltet bildas och upplöses i väldiga tidscykler eller pendelsvingar. Denna tanke om att tingen kommer samman i kosmisk skapelse och skingras i kaos finns även i gamla österländska skolor. Till exempel sägs Brahma inandas och sedan utandas världsalltet. Ur denna synvinkel betraktade är det fysiska världsalltets egenskaper aldrig bestående, emedan beståndsdelarnas tendens att förenas eller skingras inte är densamma vid varje tidpunkt. Allt förändras – och inte bara moden, åsikter och teorier, utan även tingens egenskaper – så att det som en gång fungerade inte nödvändigtvis gör det idag. I detta ljus betraktad skall vetenskapen alltid behöva återupptäcka sig själv och omstöpa sina teorier. En bot, som var verksam en gång, upphör att vara det och så vidare. Och motsvarande process påverkar människans angelägenheter. Allteftersom ”kärleken” i världens större skala får övertaget, förenas människorna. När ”hatet” växer, skiljs de åt och skingras. Detta betraktelsesätt är egentligen detsamma som det som kom till uttryck i Predikaren, där det sades att det finns en tid att älska och en tid att hata, med den enda skillnaden att det i denna skrift talades i ordalag av en enda stor pendelsvingning och inte mindre och rent av små pendlingar. I båda framställningarna menas att tingens tendenser icke är desamma vid olika tider. Betrakta en stund vår belägenhet i dag. Åt vilket håll går det? Urskiljer ni någon tendens? Vi kan åtminstone säga att tendensen i dag inte är densamma som den var för hundra år sedan.

Om ni iakttar en pendel, som svänger mot en vägg, så ser ni att den i sin rörelse fram och åter far över samma rum under sig. Var den än befinner sig för ögonblicket, rör den sig i ena eller andra riktningen. Det vill säga, den kan i ett visst ögonblick befinna sig vid samma punkt som den gjort i ett tidigare ögonblick men nu röra sig i omvänd riktning. När vi studerar pendelns svängning hos oss själva, märker vi att vi kommer till samma punkter men att riktningen ofta är en annan. Tingen är desamma men rör sig åt andra hållet. Vi är till exempel

retliga och håller på att bli behagliga eller vi är behagliga och är i färd med att bli retliga. Arbetet lär att vi är som minst medvetna, sover som djupast, när pendeln hos oss passerar mittpunkten. Här rör den sig snabbast. Vi lever därför, så att säga, i ytterligheter – i pendelsvängningens båda ytterändar – och vet inte vad som finns i mitten. Vi svänger, såsom jag har hört sägas, mellan den röda färgen och den gröna, mellan den blå och den gula, men kan inte se den vita färgen, som finns i mitten och är en sammansättning av alla färger.

Om vi kunde behålla fullt medvetande och minne hela svängningen igenom, skulle vi inte bara minnas de två varandra motsatta tillstånden i vardera änden utan även börja skönja en *tredje* faktor, som ligger i mitten. Men vårt medvetande arbetar vanligen med en alltför långsam energi. Om detta skall vi tala en annan gång. För närvarande kan man säga att vi borde försöka se pendlarna hos oss själva och i mekaniska livet och försöka att icke vara identifierade med pendelsvängningens båda ytterändar. Våra tillfälliga sinnesstämningar hänger på pendlarna. *Vi bör inte lita på dem.* Tyvärr identifierar vi oss med dem. Vi fattar dem som om de vore vi själva. Vi säger: ”jag känner”, ”jag tror” och så vidare. Vi glömmer att det verkliga jaget finns i pendelsvängningens mitt, och vi tillåter oss svänga mellan upphetsning och modstulenhets, mellan entusiasm och nedslagenhet, mellan övervärdering och underskattning, mellan inbilskhet och självförakt och så vidare utan ände. I intet av detta finns något tyngdcentrum. Minns att ni genom att vara identifierade med endera sidan av svängningen står under den andra sidans makt, när den tar över – och att ni inte ser att de två hänger samman. Någon säger, ”Men de kan ju inte hänga samman, eftersom de är varandras *motsatser*.” Det är just emedan de är varandras motsatser, som de hänger samman, och det är just detta vi talar om i dessa föredrag.

Del IV. – Vi har förut talat om den ursprungliga uppfattningen om den *rättrådiga* människan. Den var inte någon sentimental föreställning. Den rättrådiga människan befinner sig mellan motsatserna, i ett tillstånd av jämvikt. Genom hennes kunskap om hur hon drar tillbaka kraft från motsatserna rycks hennes tyngdcentrum inte åt ena eller andra hållet. Såsom tidigare sagts, kan man göra detta bara genom den bestämda förnimmelsen av egen *intighet*. Människans känsla av att hon är något hindrar henne från att nå punkten mellan motsatserna och hålla sig där. När arbetet säger att en människa måste komma till insikt om sin egen *intighet*, innan hon kan födas på nytt, betyder det icke att hon måste ödmjuka sig, utan att hon genom långvarig själviakttagelse faktiskt börjar inse att hon icke är något och att den människa hon föreställer sig vara icke existerar. Ändamålet med detta är att psykologiskt sett intaga ett läge mellan motsatserna. Jag menar att detta har ett bestämt mål. Varför är det så viktigt att ställa sig ungefär i mitten av pendelns svängning och inte svänga med den fram och åter? Eftersom det är här, emellan motsatserna, som alla möjligheter till utveckling finns. Här kan inflytanden från högre nivåer nå oss. Här, där man kan känna sin egen intighet och där man således är fri från motsägelser, kan man känna inflytanden och betydelser, som kommer från högre centra och som är *motsägelsefria*. Man ser då sig själv såsom varken god eller ond, man berömmar sig inte av att vara rättvis eller liknande, man anser sig varken väl eller illa behandlad, man rycks inte med i någondera riktningen genom identifiering, man når detta mittläge. Det är inte lätt! Med personligheten aktiv är det omöjligt. Ibland, när motsatsernas kraft är uttömd, såsom är fallet vid svår sjukdom, föres en människa in i det. Då är alla hennes centra i fokus och förstår och ser hon klart.

* * *

Arbetet lär att det finns tre krafter i varje manifestation. Vi ser bara två – om vi ens ser så långt. Vi ser inte den tredje kraften, eftersom formativa centret verkar mellan motsatserna och, och för detta är allt antingen ”det är så” eller ”det är inte så”, antingen ”ja” eller ”nej”. Motsatsernas jämkning ligger i den kraft som medlar dem emellan. Därmed menas inte att tredje kraften blott är en förening av varandra motsatta krafter. Det är en klart avgränsad kraft, som vi i vanliga tillstånd inte är mottagliga för. Den kallas i arbetet ”utjämnande kraft”. Högst i världsalltet står det absolutas enhet. Skapelsen börjar med att de tre krafterna utgår ur denna enhet. Dessa tre krafter är lika. Längst nere i världsalltet är den största antitesen till enheten. Här är motsatserna som mest åtskilda och finns ingen tredje kraft att föra dem samman.

* * *

Den tredje kraften ligger mellan motsatserna och kan därför åskådliggöras såsom medelpunkten i pendelsvängningen. Om man avlägsnar jagkänslan från pendelrörelsens båda riktningar, så känner man inte något ”jag” i motsatserna och flyttas jagförnimmelsen till medelpunkten, till intet eller, om man föredrar ett annat uttryck, till icke-något. Här i mitten är det ställe eller tillstånd, där det verkliga jaget befinner sig. Det verkliga jaget eller *husbonden* kommer ovanifrån – det vill säga från en högre nivå. Vi kan inte nå det från någon av motsatserna. Det är därför som man i gamla symboler om pånyttfödelsens mysterier finner de två motsatserna på vardera sidan och den tredje kraften i mitten. Att nå det verkliga jaget är att bli född på nytt. Till exempel hänger Kristus på korset mellan de två rövarena. Eller i den tidiga kristna kyrkans medtävlare mithraskulten slaktas tjuren mellan de två motsatserna. De av er som har sett i Liber Mutus minns de två djuren, som står på vardera sidan, och ljusstrålarna, som sänker sig mellan dem. En gammal och mycket enkel bild, som återfinns på gamla sigill, är den av den uppgående solen mellan två berg.

Motsatserna är rövare, emedan det man bygger på endera av dem rövas av den andra. Eller för att säga det med andra ord: överdriven glädje leder till sorg. Men det man bygger i mitten kan inte tagas ifrån en. Förståelsen är ett exempel på detta. Om man verkligen *förstår* något, om man själv har insett dess sanning, så finns det i mitten och står i tredje kraften.

Tredje kraften

Del V. – I kväll skall vi tala om tredje kraften. Såsom sades, lär arbetet att det i alla manifestationer, alla skeenden, allt skapat finns tre krafter, som kallas *aktiva*, *passiva* och *utjämnande* eller första, andra och tredje krafterna. Utjämnande kraften kallas även neutraliserande kraften. Vetenskapen känner ännu inte tredje kraften såsom en särskild kraft för sig, annat än att den till de positivt och negativt laddade atompartiklarna lagt *neutronen*. Vetenskapen har huvudsakligen byggts på uppfattningen om existensen av två krafter – det vill säga aktion och reaktion. Detta är i överensstämmelse med vårt vanliga sätt att tänka enligt formativa centret, som inte kan uppfatta tredje kraften. Det kan inte begripa den, varför ett nytt intellekt, ett nytt tänkesätt är nödvändigt. Aktion och reaktion kan vi alla förstå: *orsak* och *verkan* kan vi uppfatta mer eller mindre. Ni stöter emot ett passivt bord och det står emot er. Er tå är aktiv, bordet är passivt, och ni gör er illa. Men tredje kraftens begrepp är långt svårare att förstå. Likväl verkar tredje kraften mitt ibland oss alla, och den antar ibland gestalten av så kallade underverk – av samtidighet eller det att samma slags händelser inträffar tillsammans, vilket vi kallar sammanträffanden.

Nu vill jag rikta er uppmärksamhet på det ord arbetet använder, varmed det betecknar denna icke sedda och icke erkända tredje kraft. Varför kallas den för *utjämnande* eller *neutraliserande* kraften? Låt oss först besvara denna fråga. Termen ”neutraliserande” avser tydligen ett *neutrum*. Vad menas med neutrum? I den lexikala betydelsen menas därmed helt enkelt *intetdera* (av det latinska orden *ne uter*, som betyder just detta).

När man i grammatiken talar om substantivs eller pronomens genus, menar man med neutrum sådana som varken är maskulina, manliga, eller feminina, kvinnliga. När man talar om verb, menar man med neutrum att de varken är aktiva eller passiva och således intransitiva – det vill säga inte avser ett bestämt objekt eller föremål. Allmänt sett menas med neutrum det som inte hör till någondera av två angivna motsatser eller någotdera av bestämda, varandra motsatta tillstånd. Av ordet ”neutrum” kommer ordet ”neutral”. I partipolitiken betyder ”neutral” att stå vid sidan om två varandra motsatta partier. I kemin är de neutrala salterna varken syror eller baser. I militärpolitiken är den neutral som inte bistår någondera sidan i en konflikt och sålunda förblir i ett tillstånd av relativ oavhängighet och frihet. På elektricitetens område menas med neutralt det som har varken positiv eller negativ laddning. I mekaniken betyder det en punkt, där olika krafter befinner sig i jämvikt. ”Neutralitet” betyder ”det tillstånd, vari man inte är böjd åt någotdera hållet: frånvaro av ytterlighetsståndpunkter, avstående från antagande av ensidig åsikt osv.” Låt oss nu gå vidare från orden ”neutrum” och ”neutralitet” till verbet ”neutralisera”. I ordbokens mening betyder ”neutralisera” att ”göra varken aktiv eller passiv: att uppväga, göra överksam genom att tillföra en motsatt kraft, att alstra jämvikt.” De just anförda ordboksdefinitionerna ger bara delvis den verkliga mening, vari termen ”neutraliserande kraft” eller ”utjämnande kraft” brukas i arbetet. Detta är icke förvånande, eftersom arbetets termer och begrepp inte kan påträffas i någon ordbok. Samtidigt är det så att många av de termer, som används i arbetet, är sådana som förekommer också i vanligt språkbruk. Det finns en motsvarighet. När arbetet kallar tredje kraften för neutraliserande kraften, menas att dess natur är sådan att den är varken aktiv kraft eller passiv kraft utan tydligt skild från dessa båda. Alltså är den neutral enligt ordbokens definition av ordet ”neutral” – alltså *intetdera* – men ehuru *intetdera* är den likväl något. Även gäller att ordboken, när den säger att neutralisera kan betyda ”uppväga, göra överksam genom att tillföra en motsatt kraft”, har rätt i arbetets mening, emedan den neutraliserande kraftens första verkan yttrar sig i att antingen aktiva kraften eller passiva kraften ökar, så att jämvikten bibehålls. Men den neutraliserande, utjämnande eller tredje kraften är en tydligt urskiljbar kraft, som leder sitt ursprung från den första trefalden av krafter, som skapar den första ordningen av världar vid tonen *si* i skapelsens stråle och ger upphov till alla följande av skapelsens världar genom fördubbling. I den första ordningen av skapade världar verkar icke fler än tre krafter, och dessa avspeglar det absolutas vilja men på tre olika sätt; i den andra ordningen av världar sex krafter – det vill säga två trekrafter – och så vidare, tills i den värld vår jord tillhör 48 krafter – det vill säga 16 trekrafter – verkar, mycket fjärran det absolutas vilja och därför *mekaniskt* i jämförelse därmed. Ty det är alla dessa krafters växelverkan och korsverkan, som framkallar både de svårigheter och de mekaniska begränsningar som präglar vår tillvaro i denna yttersta ända av världsalltet. På grund av dessa krafter eller lagar är ingen frihet möjlig här nere, vilka lagar samhällena än stiftar. Att tala om frihet i allmän mening är omöjligt. Men människan kan arbeta med sig själv, därmed ställa sig under färre lagar och bli friare.

Det första människan måste göra för att detta skall ske är att *minnas sig själv*. I mekaniska livet minns människan inte sig själv. Det är ur denna synvinkel jag vill tala till er i kväll om tredje kraften. Den punkt, där människan kan börja bli friare, ligger mellan motsatserna, i pendelsvängningens mitt, och genom att minnas sig själv börjar hon psykologiskt sett närma sig detta ställe. Det vore omöjligt att beskriva alla de olika sätten att minnas sig själv, även om man kände dem. Den känslomässiga insikten om vår belägenhet på denna mycket lilla, långt nere placerade, obetydliga planet, om vår egen tillvaros oviktighet, kan framkalla en viss grad av själverinring. Ibland kan blotta betraktandet av natthimlen med dess tusentals stjärnor framkalla ett ögonblickligt tillstånd i släkt med själverinring genom att draga oss bort från personliga känslor. Allt som tar kraft från personligheten kan framkalla en antydning till själverinring. Men det är igenkännandet av tillståndets *smak*, som är viktigt. Ty det är i detta tillstånd och bara i detta tillstånd, som ”hjälp” kan nå oss. Känslan för arbetet och för hela dess bakgrund av

esoterisk undervisning kan alstra ett tillstånd av själverinring, och det är till utvecklandet av den mentala och emotionala värderingen av arbetet, som själverinringens kraft till sist hör, och detta är något skilt från de övergående yttringar som framkallas mer eller mindre av slump. Den tilltagande känslan av att arbetet är starkare än mekaniska livet och allt detta livs fram- och motgångar och svängande mellan motsatserna åstadkommer ett tillstånd av själverinring, som inte beror av slumpen och ej heller är bara en övergående upplevelse. Men mycket länge blandar vi arbetet med våra associationer, med personlighetens maskin, som drivs av mekaniska livet och reagerar mekaniskt på detta. Och detta är ofrånkomligt, eftersom frigörelsen är möjlig med endast ett steg i taget. En människa kan inte plötsligt slita sig lös ur personlighetens grepp. Ett dylikt försök skulle förgöra henne. Alltså är det så att vi, även om vi försöker arbeta, identifierar oss med personlighetens reaktioner, vilka synes tydligare, verkligare eller ”naturligare, som det heter. Samtidigt kan vi mycket väl veta att vi bör minnas oss själva och vi kan även önska det men likväl vara oförmögna att göra det. Vi är oförmögna, eftersom vi är identifierade med personlighetens reaktioner. Vi uppfattar händelsen, vad den än var för något, genom personligheten – det vill säga genom alla våra inställningar, buffertar, associationer, svepskäl, bilder, negativa känslor och så vidare, i korthet genom alla de typiska reaktioner som hör till vår egen förvärvade personlighet. Det vill säga vi uppfattar den från mekaniska livets synpunkt och inte från arbetets synpunkt – och detta trots att vi inte glömmer arbetet och rent av försöker arbeta. Nu är det så att, om vi är identifierade med vår personlighets reaktioner och samtidigt försöker minnas oss själva, vi skall finna detta omöjligt. Att samtidigt vara identifierad och befinna sig i ett tillstånd av själverinring är omöjligt. Det är inte bara det att de båda tillståndens olika smaker skär mot varandra. Det är också och ännu mera det att de båda tillstånden är sinsemellan oförenliga. Ju mer identifierade vi är, desto mer fångna i livet under denna planets mekaniska lagar är vi. Ju mer vi befinner oss i tillstånd av själverinring, desto mer nås vi av medvetna inflytanden. I arbetet ger man alltid själverinringens idé i samband med icke-identifieringens idé. Arbetet såsom tredje kraften når oss endast när vi är förhållandevis *vakna* – det vill säga har någon grad av själverinring. Börens ursprungliga mening var att försätta oss i ett tillstånd av själverinring, att hjälpa oss övervinna våra bekymmer eller, så att säga, att låta oss be om hjälp och erkänna vår oförmåga *att göra*. Men i denna mening fattad är bönen mycket svår. Att bedja mekaniskt eller våldsamt eller tragiskt eller pliktskyldigt eller fromt kan inte ge något resultat. Bönesvar kan erhållas först när alla tre centren samarbetar. Och de tre centren kan samarbeta först när de är ”i fokus”, och det är när vi befinner oss ungefär i mitten av pendelsvängningen och inte är ensidiga. Själverinringens *akt* är vårt försök att ställa oss någonstans i mitten av denna svängning. Att befinna sig i mitten är att befinna sig i själverinringens *tillstånd*. Att arbeta mot att vara identifierad är att skilja sig, så att man inte svänger från den ena sidan till den andra. Man kan säga att själverinring är att sträva efter att vara i den tredje kraften och att icke-identifiering är att sträva efter att inte vara i de två varandra motsatta krafterna. När vi försöker handla från pendelsvängningens ena eller andra sida, såsom när vi i mekaniska livet säger: ”Jag kan inte med det här” – det vill säga, när vi handlar på grundvalen av identifiering – kan vi inte vänta oss annat än motsatsernas vanliga aktion–reaktion. Jag slår dig, sedan slår du mig, sedan slår jag dig och så vidare utan ände. En längre eller kortare tid är det jag som vinner, sedan genom tingens mekaniska svängning vinner du, och så fortsätter det. Än är det du som leder, än är det jag. Än är det jag som är herre på täppan, än är det du. Detta är mekaniska livet, svängningen mellan motsatserna. Detta är att klättra uppför berget och detta är att falla ner. Så länge detta motsatsernas spel pågår, finns ingen *lösning*. Det är därför mekaniska livet i arbetet kallas olösligt. Det enda som erhålls är att motsatserna, som är rövare, får sitt lystmäte. Tag till exempel avunden och dess obehagliga segrar. Detta lystmäte – som vid segern över en fiende – är övergående. Om man däremot arbetar mot sina mekaniska reaktioner, börjar man kunna komma undan denna tvåcylindriga livsmotor, där den ena kolven alltid rör sig uppåt och den andra nedåt och omvänt. När man känner arbetets märkliga kraft, börjar man förstå att man inte

kan *lösa* några svårigheter med någon ensidig och därför våldsamt reaktion. Men att inse detta kräver mycken tid och mycket arbete. För att nå fram till något liknande *lösningar* måste vi lära oss att röra oss en kort sträcka åt ena hållet men sedan en kort sträcka åt motsatt håll, tills vi hamnar i mitten. Detta är mycket svårt. Men med denna metod kan man nå den tredje kraften, där både det goda och det sanna ligger – det vill säga den verkliga meningen och därmed lösningen.

Nu i kväll vill jag tillägga bara en sak. Den handlar om inre tigande. När ni arbetar med er själva och märker hur pendelsvängningarna träffar er och hur ni än tänker eller känner det ena och än tänker eller känner det motsatta och icke identifierar er med någondera sidan, finns det något som i arbetet kallas ”inre tigande”. Olika skenjag, som ställt upp sig längs pendelsvängningens bana, vill säga än det ena, än det andra, allteftersom medvetenhetens ljus träffar dem och väcker dem till ett kortvarigt liv. I en begränsad omfattning kan man låta dem tala, förutsatt att man har en klar uppfattning om att ingendera sidan har rätt. Inre tigande betyder att man tiger *inom sig själv*. Det betyder att man inte tar parti inom sig själv och därmed tiger. Detta är omöjligt om man identifierar sig med vartenda skenjag. Man kan låta pratet försiggå på ena eller andra sidan, men man iakttar det och tiger själv.

Detta föredrag handlar om att nå pendelns mitt, där tredje kraften kan beröra oss. Själverinringens mål är att vi når detta ställe, som är varken den ena eller andra motsatsen utan en ny upplevelse och därmed en ny medvetenhet och förståelse. Allt identifierande hör till motsatserna.

Nicoll, ss. 319–334.

Red:s förklaring

Sidan 19, rad 7,6 nedifrån: detta krig som nu pågår. Dr Nicoll höll dessa fem föredrag i Birdlip i England den 23 juli, 30 augusti, 2 september, 13 september och 15 september 1943, således mitt under andra världskriget.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på våren 2018 – år 69 aqu. –
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Osynlig förening – starkare än synlig.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwelliska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskogh, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expedition. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!